

Esipuhe

Käsissäsi oleva historiikki on julkaistu juhlistamaan Kaskenkaatajat ry:n 50-vuotista historiaa. Kyseessä ei ole lippukunnan koko historian kattava työ. Teksti on jatkoa **Esko Pokkisen** kirjoittamalle Ristin ja Liljan tielle, joka kuvaa Hämeenlinnan seurakunnan partiopoikien sekä Kaskenkaatajien ensimmäiset vuosikymmenet. Puutteistaan huolimatta Ristin ja Liljan tie käsittelee lippukunnan alkuvaiheet siinä laajuudessa, ettei tämän työn puitteissa ole ollut enää tarvetta pureutua näihin historian vaiheisiin. Ristin ja Liljan tie 2 kuvaa näin ollen Kaskenkaatajien historiaa vuodesta 1987 vuoteen 2006.

Työn jatkaminen aivan viime vuosiin asti olisi kenties ollut perusteltua. Mikäli työtä olisi laajennettu esimerkiksi vuoteen 2012 asti, oltaisiin säästyty siltä pelolta, että nämä vuodet vaipuvat yhdistyksen historiassa unohduksiin. Historiikkien kaukaisimmat vuodethan ovat monesti kaikkein vaikeimpia valaista vuosikymmenten jälkeen. Niin kävi myös tätä historiikkia kirjoittaessa. Onneksi Kaskenkaatajien arkisto kattaa hyvin nämä pois jääneet vuodet, joten ainoa todellinen pelko on hyvin muistavien haastateltavien puute. Tältä vältytään, mikäli seuraavaan historiikkiprojektiin tartutaan seuraavan 20 vuoden sisällä, sillä kaikki 2000-luvun alun lippukunnan avainhenkilöt ovat kuitenkin vielä varsin nuoria.

Kirjoittajan ja monien haastateltavien ollessa edelleen yhdistyksen aktiivisia jäseniä, on asioiden objektiivinen tarkastelu hankalaa tai oikeastaan mahdotonta. Tässä mielessä aivan viimeisten vuosien tarkastelu onkin järkevämpää tehdä vasta tulevaisuudessa. Mielenkiintoisen näkökulman historiikin ulkopuolelle jääneisiin vuosiin tuo kirjan lopusta löytyvät partiotyöntekijä **Maria ”Malla” Lehtovaaran** jälkisanat. Malla on ollut näinä vuosina aitiopaikalla seuraamassa lippukunnan toimintaa. Toisaalta hän on kuitenkin ollut riittävän ulkopuolinen kyetäkseen arvioimaan Kaskenkaatajien vahvuuksia ja heikkouksia.

Vaikka yhdistyshistoriikin tärkein tehtävä lienee toiminnan ja aktiivisten toimijoiden ylöskirjaaminen, tulisi myös jonkinlaista laajempaa toiminnan tason arviota kyetä tekemään. Lukijan tehtäväksi jää määrittellä, kuinka hyvin siinä on onnistuttu tässä historiikissa. Toivon, että lukijalle välittyy tämän työn kautta kuva Kaskenkaatajien toiminnassa nähtävästä aaltoliikkeestä. Tämän havaitseminen on erityisen tärkeää nuorille kaskenkaatajille. Me 2000-luvun nousukaudesta nauttineet kaskalaiset unohdamme helposti aikaisempien vuosikymmenten kovan työn, joka on mahdollistanut meidän alhaiset osallistumismaksut ja ensiluokkaiset varusteet. Toki jokainen KasKa-sukupolvi on tehnyt oman osansa pitääkseen kirveet terävinä, mutta tosiasia on, että 1990-luvulla kaadettu kaski jakaa edelleen satoaan sekä taloudellisesti että ennen kaikkea vahvojen perinteiden välittäjänä.

1980-luvun lopun notkosta noustiin muutaman aktiivisen johtajan, ennen kaikkea **Parran** ja **Ändin** toimesta. Heidän työnsä kasvatti uuden aktiivisen sukupolven, joka nosti lippukunnan toiminnan uudelle tasolle 1990-luvulla. Erityisesti retkeilystä tuli entistä keskeisempi osa Kaskenkaatajien toimintaa. Vuosikymmenen lopulla vaivuttiin jälleen aallonpohjaan nuoren johtajiston muuttaessa paikkakunnalta. Muutaman vuoden korpivaelluksesta selvittiin kuitenkin, kun **Hanski** otti lippukunnanjohtajan pestin vastaan. Hanskin kaudella yhteistyö Liekkityttöjen kanssa toi toimintaan uusia ulottuvuuksia. Tällöin kylvettiin siemen esimerkiksi sittemmin erityisen vahvaksi muodostuneelle vaelluskulttuurille. Vuosituhannen alku oli tasaisen kasvun kautta lippukunnan jäsenmäärän noustessa jopa 150 jäsenen tienoille.

Tarkastelun ulkopuolelle jäänyt **Svanten** johtama kausi jatkoi nähdäkseni tätä nousukautta tai ainakin piti saavutetun tason yllä. Toiminnan tasoa ei voida mitata jäsenmäärällä, vaan ennen kaikkea toiminnan laadulla. Seuraavan historiikin tehtäväksi jää arvioida, kuinka pitkälle tämä nousukausi kestää. Yksi tämän historiikin opetuksesta onkin, ettei meidän tule tuudittautua hyvänolon tunteeseemme, vaan muistaa, että lippukunnan toiminta saattaa olla pienistäkin asioista kiinni. Partiolippukunta, joka elää muutaman johtajan varassa, joutuu taistelemaan joka hetki olemassaolonsa puolesta. Näiden johtajien lopulta ylikuormittuessa tai heidän henkilökohtaisen elämänsä muuttuessa, joutuu koko lippukunta silloin vakaviin ongelmiin. Kaskenkaata-

jien menneet lamakaudet ovat olleet nimenomaan seurausta siitä, että johtajistomme on ollut muutamien aktiivisten johtajien varassa. Kaskenkaatajien tämänhetkinen vahvuus on laaja johtajisto. Tällä hetkellä voimme melko huoletta todeta: ”ei sota yhtä miestä kaipaa”.

Aktiivisessa viikkotoiminnassa mukana olevien johtajien ohella lippukunnassa on vahva joukko reservijohtajia. Toivonkin, että tämä historiikki herättää teissä aktiivitoiminnasta sivussa olleissa kaskalaisissa innostuksen jälleen lähteä mukaan partioimintaan. Kiireisessä ja hektisessä nyky-yhteiskunnassamme sitoutuminen viikoittaiseen toimintaan vaikuttaa monesta vaikealta. Partioiminnassa pienikin apu poistaa taakkaa toisten hartioilta ja lyhytkin tarina tai vitsi on kullan arvoinen rannan leiripäivän jälkeen. Haastankin tämän historiikin myötä kaikki vanhat kaskalaiset pohtimaan vanhoja partiomuistojaan ja miettimään, miten olisitte valmiita vielä omalta osaltanne auttamaan ikimuistoisten partiohetkien luomisessa nykyisille ja tuleville kaskenkaatajille. Kenties näenkin tulevilla kesäleireillä vanhoja kaskoja lämmittämässä vesipatoja ja kertomassa niistä lukemattomista, vertaansa vailla olevista partiomuistoista, jotka jäivät pois tästä historiikista. Meillä jokaisella kaskalaisella, niin nuorella kuin vanhalla, on nimittäin muistoissamme oma historiikkimme, jota voimme jakaa toisillemme leirinuotioiden äärellä.

Vanhoiden kaskojen ohella toivon historiikin löytävän paikkansa myös nuorten kaskenkaatajien kirjahyllyistä. Monet vanhat tempot ja tavat ovat kierrättämisen arvoisia. Aivan varmasti löydätte historiasta jotain, mitä voitte käyttää hyödyksenne omalla partiopolullanne nyt tai kenties hieman myöhemmin. Palatkaa siis tämän kirjan ääreen aina silloin, kun kaipaatte innostusta tai motivaatiota taipaleellenne. Teissä nuorissa sudenpennuissa, seikkailijoissa, tarpojissa, samoajissa ja vaeltajissa on lippukunnan tulevaisuus ja te kirjoitatte Kaskenkaatajien seuraavan historiikin. Muistakaa, että te teette historiaa joka kerta lähtiessänne vartionne kanssa koloilta retkelle.

Lontoossa Pirkan päivänä 2013,

Jyrki Nissi

Ristin ja liljan tie jatkuu

Ändi, Jukka Koljonen ja Elvi Lillukka WasaWasalla.

Vuosi 1987 oli lippukunnalle juhlavuosi, sillä Kaskenkaatajien emälippukunta HSP täytti kolmekymmentä vuotta. Merkkivuotta juhlittiin keväällä Tulenvartijoiden ja Lieskaveljien kanssa. Juhlatilaisuudessa julkaistiin **Esko Pokkisen** kirjoittama historiikki Ristin ja Liljan tie. Juhlavuotta juhlittiin myös seurakunnan lippukuntien yhteisellä WasaWasa-kesäleirillä sekä partionäyttelyssä Poltinahollla, josta vastasi **Seppo ”Skippy” Seppälä**.

Lippukunnassa toimi kaksi vartiota, Haukka ja Karhu. Syksyllä vartiot kuitenkin yhdistettiin Haukka-vartion nimen alle. Vuoden aikana retkeiltiin Seitsemänlammin suolla, riihitettiin 3. luokka ja osallistuttiin Keritynjärven ympärivaellukseen Lopella. Toiminnassa oli myös kaksi sudenpentulaumaa, Gorillat ja Leijonat. Laumanjohtajina toimivat **Raimo ”Parta” Heinonen**, **Antti ”Ändi” Saari** sekä kevätkaudella myös **Kauko ”Viiksi” Kontio**. Kontio siirtyi syksyllä apukädeksi vartiotoimintaan.

Sudenpetuihin tulijoita olisi ollut runsaasti, mutta johtajapula rajoitti poikien määrää. Sudareiden toiminta koostui muun muassa vierailuista Panssarivaununpataljoonassa, Kanta-Hämeen keskussairaalaissa ja Valtion rautateilla. Lisäksi tehtiin retki Suomenlinnaan, pidettiin sudarileiri Tervakosken Poukapirtillä ja osallistuttiin sudenpentutapahtumaan Tampereella.

VIEREINEN SIVU >> Luigi, eli Tapani Pennanen, analysoi partio-toiminnan nykytilaa Hämeenlinnan seurakuntien partiolippukuntien Tuohus-lehdessä vuonna 1987. Hämeenlinnan seurakunnan partiopojat, eli HSP, täytti 30 vuotta. Moni asia ei ole 26 vuodessa muuttunut.

HSP eli Hämeenlinnan Seurakunnan Partiopojat

HSP eli Hämeenlinnan Seurakunnan Partiopojat sai alkunsa lippukunnan perustamiskokouksessa 28.5.1957.

Nopeasti kasvanut lippukunta toimi neljässä osastossa kaupungin eri puolilla: Kaurialassa, Ojoisilla, Hätilässä sekä Keskikaupungilla. Pian kuitenkin huomattiin, että lippukunta kasvoi ongelmallisen suureksi.

Seurauksena päätettiin perustaa kolme erillistä lippukuntaa: Kaskenkaatajat, Tulenvartijat sekä Lieskaveljet.

HSP-lippukunta purettiin viimeisessä vuosikokouksessaan 17.10.1963 sekä sääntöjen vaatimassa toisessa kokouksessa 31.10.1963. Lippukunnan purkautuessa HSP:n jäsenmäärä oli 138.

Partiointi ja partiolaiset ovat muuttuneet oikeastaan hyvin vähän 30 vuoden aikana. Tästä huomaamme, että hyvä aate/toiminta ei tarvitse olla aina uutta. Tokihan partiotoimintaa on uudistettu ja uudistetaan koko ajan, mutta ei aina hyvään suuntaan.

Nykypäivän partiointi painottuu mielestäni liiaksi kolotoimintaan, eli ns. partiotaidot ovat jäämässä vähemmälle. Nyky-yhteiskunnassa tulisi toiminta suunnata mahdollisimman monipuolisesti luontoon ja sen suojeluun ns. perinteiseen partiointiin. Vai voitko kuvitella partiointia ilman luontoa?

Partitoiminta on ollut ja on jatkossakin ns. aaltomaista eli toiminta vilkastuu ja rauhoittuu aika ajoin. Tämän hetken ja nyky-yhteiskunnan ongelma on johtajapula ja samalla vanhempien kiinnostuksen puute siitä, missä, mitä, milloin, kenen kanssa heidän tyttänsä tai poikansa on tekemässä. Tämä taas vaikuttaa motivaatioon järjestää toimintaa. Vanhemmat, oletteko te välinpitämättömiä ns. kiireisiä nykyihmisiä?

Täten kehotankin kaikkia osallistumaan aktiivisesti lippukunnan toimintaan ja samalla luomaan edellytykset parempaan tulevaisuuteen niin partiointiin kuin yhteiskunnankin kannalta.

Lopuksi voin vain todeta: 'Oon kolmekymppinen, oon kolmekymppinen ja takana on luja putki rilluvuosien' ja edessä loistava tulevaisuus partiogessä.

Reipasta partiointia Teille kaikille

Luigi

1988–1989

Myös vuosi 1988 oli lippukunnalle juhluvuosi: Kaskenkaatajat täytti 25 vuotta. Merkkipaalua juhlistettiin Poltinahon seurakuntatalolla marraskuussa noin kuudenkymmenen osallistujan voimin.

Vartio-osasto vahvistui uudella Ahma-vartiolla vanhimpien sudareiden siirtyessä vartioon. Vanhaa Haukka-vartiota johti **Sami Ylämurto** ja Ahmoja **Leo Leppänen**. Vartiot retkeilivät Seitsemänlammin suolla ja Loimalahdessa, osallistuivat Jaakon hiihtovaellukselle Rengossa ja syysvaellukselle Tammelassa sekä kesällä seurakunnan poikalippukuntien yhteiselle vaellusleirille Saariselälle.

Sudenpentutoiminta jatkui Gorilloiden ja Leijonien voimin. Vanhojen pentujen siirtymässä vartioon otettiin uusia arkajalkoja jopa kaksikymmentä. Sudareille pidettiin talvileiri Tervakosken Poukapirtillä. Lisäksi kilpailulauma osallistui kaksi kertaa sudarikisoihin. Sudarikisoihin oltiin ryhdytty osallistumaan aktiivisesti vasta Parran tultua mukaan kuvioihin 1980-luvun puolivälissä. Parta koki tärkeäksi, ettei kisoihin lähdetty pelkästään osallistumaan, vaan myös menestymään. Vuonna 1988 Teräspentu-kilpailusta tuomisina olikin hopeamitalit.

Vuosikertomuksen mukaan lippukunnan jäsenmäärä ”lähentelee viittäkymmentä”. Lippukunnanjohtaja Ändi arvioi nykyisen jäsenmäärän olevan maksimissaan ottaen huomioon Kaskenkaatajien johtajaresurssit. Ändin mukaan etenkin laumanjohtajat toimivat niin suuren paineen ja työmäärän alla, että uusien johtajien rekrytoiminen on välttämätöntä jatkuvuuden takaamiseksi. Tästä huolimatta Ändi katsoi lippukunnan tulevaisuuden olevan turvattu ja lippukunnan toimivan.

Vuoden 1989 kohokohta oli kesävaellus Saariselälle. Keväällä marssittiin kotikaupungin katuja paraatissa Hämeenlinnassa. Elokuussa leireiltiin Valkjärvellä Nummen Eränkävijöiden kanssa yhteisellä Nukas-leirillä. Syksyllä Kaskenkaatajat järjestivät Jaskan ja Solmun lenkin.

Kaskenkaatajat Saariselän vaelluksella 1988. Vasemmalla Hannu Fagerlund ja Ville Uotila. Keskellä sinisessä puserossa Antti Anttila. Edessä Teemu Liikanen ja Oskari Ruotsalainen.

Parta ja Viiksi vahtivat sudenpentujen tahtia paraatissa 1989. Sinisissä huiveissaan Tony Engman ja Mikko Hieta. Peränpitäjänä marssii Tapani Pennanen.

KISAJUTTU KASKALTA - MASTOS -90 17.2. PT-PM

Kello 6 lauantaiaamuna olimme jo autossa jamatkamme taittui kohti Tamperetta ja Ylöjärveä, jossa kilpailukeskus sijaitsee. Matka sujui oikein rattaosti, mikäs nyt siinä oli istuskella uusimman tyyllisen pakkettiauton takapenkillä.

Saavuimme kilpailukeskukseen siinä kello puoli yhdeksän maissa ja kävimme ilmoittamassa vartiomme. Ennen lähtöä noin kello yhdeksä oli vielä kokoontuminen sarjottain (olimme pu naisessa sarjassa).

Puheiden ja ohjeiden jälkeen marssimme lähtötehtäväpaikalle. Ensiksi oli pystytettävä talviteltiltä. Homma hoitui suuremmista vaikeuksista, kiroilua syntyi tosin hieman, kun eräs "telttaskepu" ei olisi millään suostunut porautumaan kivikovan roudan läpi. Lopulta jökötti pystyssä ylväs "talviteltiltamme" ja voimmekin siirtyä rastin toiseen tehtävään: ahkio. Valmistusaineena oli vaneri Teko ohje oli tietysti olevinaan helpposelkoinen, mutta menimme taas hieman munaamaan, sahasimme näet hiukan väärästä kohtaa... No, tulihan ahkiosta sentään jotakuinkin käyttökelpoinen ja pian olimmekin jo sauvomassa luontolatua, joka oli lähtötehtävä rastin ja kakkosrastin välissä.

Luontoladun kysymykset oli varmaankin tarkoitettu vähintään alanasantuntijalle, joten ruksailimme ras-

tit mihin nyt satuimme.

Kakkosrasti oli sitten arvioimista. Jouduimme arvaamaan teltassa olevan "huutosakin" määrän sekä arvioimme pinta-aloja.

Kuulimme että kiritaival on kakkos- ja kolmosrastien välimatka. Siinä sitä sitten huohotettiin, kunnes

saavuimme rastille. Tehtävä oli erikoinen: kolmen vartiomme jäsenen oli kiivetävä kahden päällekkäin asetetun laatikon päälle ja tasapainoitettava siellä 10 sekuntia. Suoritus olikin yllättävän helppo ja selviydyimme siitä varsin hienosti.

Kolmoselta neloselle saimme suunnistaa ilmakuvakartan kanssa, joka osoittaukuikin mutkikkaaksi touhuksi. Emme eksyneet osuudella kuitenkaan kuin kerran ja sitten olimmekin neljännellä rastilla. Tehtävänä oli valmistaa tasapainossa oleva vinttikaivo ja penoismalli erätoveriteltasta. Jakauduimme kahdeksi pariiksi, toiset tekivät kaivoa, toiset väsäivät penoismallia. Kaivo valmistuikin melko pian, mutta erätoverin teko vähän viivästyi, sillä pikku näpertely lumihangessa oli todella vaikeaa, varsinkin kun unoimme käyttää mukana olevaa parsinneulaa.

Matkamme jatkui jälleen erikoissuunnistuksella; tällä kertaa oli vuorossa pistesuunnistus. Se meni

ihan hyvin ja variomme saapui ruokailu- ja levähdyspaikalle. Päätimme kuitenkin jatkaa suoraan matkaa viitosrastia kohti, sillä olimme vielä aika hyvissä voimissa.

Matka rastille oli pitkä ja raskas. Kerran saavuimme äkkijyrkälle alamäelle. Ylä, joka hihti ensimmäisenä lähti myös heti laskuun. Kun hän oli kadonnut puiden taakse seurassimme muut hieman varovaisemmin perässä. Olimme kuulevinamme alhaalta erinäisiä ässä ja ärrä-pitoisia sanoja ja pian näimmekin kuinka Ylälle oli käynyt; hän makasi suksi katkenneena ja melkein jalkakin katkenneena puun juurella.

Onneksi hän kykeni sentään kävelemään.

Emme valitettavasti ehtineet veistellä rikkinäistä suksea tulitikuiksi, joten viskasimme sen vain raakasti ladun poskeen ja jatkoimme - Ylä kokeillen yh-

dellä suksella hiihtämistä -matkaamme vitoselle. Se oli ensiapurasti ja saimme lastoittaa puuta päin hiihtäneen hiihtäjän jalan (tässä oli jotakin tuttua) sekä hoitaa kipeätä silmää ja alilämpöisyyttä. Ylä näytti jälkaansa eräälle ensiapurastin ihmiselle. He totesivat, että jalka ei ainakaan ollut poikki.

Pitkä matkamme jatkui seuraavaksi kutoselle. Siellä annettiin tehtäväksi vetää ahkiossa yhtä vartion jäsentä pienen kierroksen. Se onnistuikin sangen hyvin.

Olimme jo aivan poikki, kun vihdoinkin pääsimme seiskalle. Vaatimuksena siellä oli valmistaa 50 cm puunkappaleista neliö, jonka kulmat oli liitettävä yhteen yksi pukkiköytöksellä, toinen ristiköytöksellä, kolmas lohennyksellä ja neljäs tappiliitöksellä.

Tehtävääkää oli puolitunti ja ehdimme nipin napin ennen ajan kulumista umpeen kyhättä neliömme "kuntoon".

Kahdeksas rasti sijaitsi jään reunassa, samoilla paikoilla kuin nelonen. Järjestäjien "pienistä" möhläyksistä huolimatta saimme tehtäväkäsken. Jouduimme tällä rastilla valmistamaan jauheliha täyteen letun. Lisäksi oli myös sulatettava jässä oleva pingis-pallo ja vastattava joihinkin muonitukseen liittyviin kysymyksiin Pingis-pallo sulii hyvin suussa ja kysymyksiin vastasimme lotolla. Lettu meni täydeksi mössöksi.

Rasti yhdeksän olikin sitten vihdoinkin viimeinen rasti. Saimme asetella merkki valoja pienoislavaan omasta mielestämme oikeisiin kohtiin. Tehtävä ei oikein sopinut meidänkaltaisillem-

TUOHUS

me "maakrapu" partiolaisille, joten lottoaminen oli täälläkin huudossa. Rastilla oli vielä toinenkin tehtävä; oli kyhättävä suksisauvoista ja kynttilästä neljän metrin korkuinen majakka. Leksan nälytettyä hieman "viivakkoveistään" seisoi majakka pian pystyssä.

Kun vihdoinkin saavuimme väsyneinä, nälkäisinä ja pinna kireällä maaliin maistui kuuma hernekeitto peräti melko hvältä. Olimme maalissa ensimmäisinä sarjastamme, vaikka ylittimmekin reippaasti tavoiteajan. Kilpailu oli mielestämme ihan hyvä, mutta se olisi saanut olla hieman paremmin järjestetty.

KASKA / Ville Uotila

Tuohus

Seurakuntien lippukuntien yhteinen lehti Tuohus syntyi vuonna 1968. Toimituksen kokoonpano vaikutti eri vuosina siihen, minkä lippukunnan asiat olivat lehdessä eniten esillä. Sisäpiirin huumoria viljeltiin runsaasti. Esimerkiksi Huhuilut-palstalla kerrottiin juoruja lippukuntien johtajista niin salaperäiseen sävyyn, ettei niitä juuri kukaan ymmärtänyt. Sosiaalista mediaa aikansa tyyllillä. Vuosien ajan vähintään yksi huhuiluista käsittelevä tavalla tai toisella Liekkityttöjen Nakke eli Heli Nylanderia.

1990-luvun lopulla into lehden tekemiseen hiipui digitaali- ja teknologian myötä. Siihen saakka jutut oli kirjoitettu perinteisellä kirjoituskoneella ja leikattu ja liimattu saksitaitolalle valopöydän päällä. Kuvat rasteroitiin reprokameralla, jonka jälkeen nekin tei-

pattiin paikoilleen taittoarkeille. Työ oli vaihalloista ja välillä sekavaa, mutta nuoret toimittajat viihtyivät lehden parissa Poltina-hon monistamossa aina pikkutunneille saakka.

Kun kirjapainoissa ei enää valotettu painolevyjä, piti sisältökin ryhtyä tuottamaan tietokoneen taitto-ohjelmalla. Jotain tekemisen yhteisöllisestä luonteesta menetettiin ja lehti hiipui hiljalleen.

Vuonna 2007 Tuohuksesta julkaistiin erikoisnumero partion satavuotisjuhlien kunniaksi. Samalla muisteltiin Tuohuksen 40-vuotista taivalta. Pääkirjoituksessa Terhi Kilpiäinen ennakoivat lehden uutta tuleamista, mutta hyvistä aikeista huolimatta lehti ei ole tuon jälkeen ilmestynyt.

- Mikko Hieta

1990

Vuonna 1990 noin 20 kaskenkaatajaa osallistui Suomen partiolaisten Tervas-suurleirille Kannonkoskella. Sudenpennut osallistuivat Tarusjärvellä järjestetyille Rölly-leirille. Helsingissä puolestaan vietettiin Suomen partiolaisten 80-vuotisjuhlaa. Kesällä neljä kaskenkaatajaa osallisui Luigin vetämälle kanoottivaellukselle. Hämeenlinnan seurakunnan lippukuntien perinteinen retkeilypaikka Ristimaja korvautui Syöksynsuun leirikeskuksen saunakämpällä.

Lauantaiamuna suunnisti viisi autoa tukkisavottaan KasKan tavalliselle siis epätavalliselle retkeilypaikalle Seitsämänlammensuolle mukana surullisen kuuluisa metsurimestari Evolta. Tapansa mukaan kaikki myöhästyivät lähdöstä pari tuntia. Perille saapui viisi (5) autoa kello kaksitoista. Myös lippukuntamme kerman edustaja Anby suväätsi saapua perille.

Aloimme työt pystyttämällä teltan ja syyttämällä kahvitulet. Juuri saavuttuamme rankojen luo metsurikisällimme huomasi asentaneensa moottorisahanterän väärinpäin. Metsää kaatui ryskyen kun KasKa hoiti hommat. Sitten ravitsimme itseämme aromikkaalla Residenttikahvilla, Campingmaccaralla ja Meiran korruptioleivillä.

TUOHUS

Vatsa tuli ravittua ja ahkerimmat lähtivät hakemaan jätkänkynttiläpuuta. Oudon yhteensattuman johdosta lippukunnan kerman edustaja päätti tehdä pienen uunitiretken, raskaimmat työt välttääkseen.

Loppu sujui mukavasti iltanuotiolla jätkänkynttilän loimottaessa selkämme takana...kun sattumalta eräälle lippukuntamme jäsenelle (mukana olleelle) iski koti-ikävä, jota hän ei maininnut vaan verukkeeksi sanoi lähtenänsä hiihtokilpailuihin.

Seuraavana aamuna lähdimme rakkaalta leiripaikaltamme kello 10.30, kohti Boltsaria kuivattaaksemme teltan. Saldoksi saimme ison kasan puita (kuivia selllaisia) ja eräs retkelle osallistuja, alias Rambo Myrtö sai keuhkopötköntulehduksen.

Kessi (mikä se on?), Vesa, Jussi

1991

Kaskenkaatajat ovat retkeilleet Seitsemänlamminsuolla eli Seiskalla 1980-luvun alusta alkaen. Alunperin retkeilypaikkana toimi Kiltintien kääntöpaikka. 1980-luvun lopulla retkeilypaikka siirrettiin Metsähallituksen ja Nukarin luvalla Seitsemänlamminsuon niemenkärkeen. Vuonna 1991 lippukunnassa syntyi idea kiintolaavun rakentamisesta retkeilypaikalle. Laavu-projektin puuhamiehenä toimi **Antti Anttila**. Metsähallituksen puolella asioita puolestaan selvitteli Skippy.

Ennen laavun rakentamista alueelle rakennettiin silta ja kaivettiin kaivo. Laavun paikaksi päätettiin niemen korkeimmalla paikalla ollut nuotiopaikka. Puut saatiin Hattulan Salimäestä, josta ne ajettiin **Janne Fagerlundin** toimesta Kiltintien varteen. Vartiolaisten ja johtajien voimin rungot kannettiin ja vedettiin leirialueelle. Liikkuminen leirialueelle oli tuolloin huomattavasti helpompaa kuin nykyään, koska metsä muodostui suurista kuusista, eikä metsässä ollut juurikaan aluskasvillisuutta. Vaikka polku oli leveä ja tasainen, olivat suuret tukit silti raskaita kantaa. Vartiolaiset tekivät lyhyt- ja silmäpunosta apunaan käyttäen kantoköysiä, joiden avulla yhtä tukkia oli helppo neljän vartiolaisen kantaa.

Perillä tukit kuorittiin parkkirautoja ja petkeleitä käyttäen. Itse kehikon veistelystä vastasi Antti, mutta apuna hääri monia lippukunnan johtajia ja vartiolaisia. Laavun valmistuessa huomattiin, että tukit loppuivat yhtä vaille kesken. Niinpä katon keskimmäinen kannatinhirsu kaadettiin laavun nurkalta. Tämä hirsu on ainoa rakennelmassa oleva puu, joka on kasvanut retkeilypaikalla.

1992

Vuoden 1992 kohokohta oli seurakunnan lippukuntien yhteinen Reuhka-kesäleiri Räyskälässä, jonne osallistui 22 kaskenkaatajaa. Lippukunnassa toimi kolme vartiota: Ilves **Ville Uotilan**, Haukka **Teiko "Teris" Heinosen** ja Ahma **Hannu "Hanski" Fagerlundin** johdolla. Lippukunnassa oli tapana kierrättää samoja vartioiden nimiä, kuitenkin siten, ettei samannimiset vartioiden nimet olivat suomalaisia eläimiä. Laumojen nimet puolestaan olivat eksoottisia etelän eläimiä. Vartioiden toiminnassa painottui hyvin vahvasti retkeily ja partiotaitokisoihin osallistuminen. Erityisesti Teriksen johtama Haukka-vartio kunnostautui ensin vihreän ja myöhemmin punaisen sarjan kisoissa. Pullamössöhaukka-nimellä kilpaillut vartio sijoittui myös mitaleille, mikä piti poikien mielenkiinnon yllä kisatoimintaan.

Vartioiden retkikohteena toimi pääasiallisesti Seitsemänlamminsuon retkialue. Vartioiden osallistui myös lippukunnan viikoittaiseen liikuntavuoroon keskuseurakuntatalolla. Lisäksi **Pekka "Remu" Savola** ja Teris osallistui Luxemburgin kansainväliselle partioleirille.

Lippukunnan sudenpentulaumoja olivat Parran johtamat Gorillat sekä Skorpionit johtajanaan Kauko Kontio keväällä ja Ändi ja Antti Anttila syksyllä. Sudenpentut retkeilivät Syöksynsuun leirikeskuksesta sekä osallistui piirin syys- ja kevätkisoihin. Parran johtama Gorillat osallistui Suomen Partiolaisten testihankkeeseen testamalla uutta sudariohjelmaa.

Suomen 1990-luvun alun laman vaikutukset huokuvat Kaskenkaatajien vuosikertomuksesta. Lippukunnanjohtaja Ändi on huolissaan seurakunnan määrärahojen supistumisesta: määrärahat pienenevät Ändin mukaan viiden prosentin vuosivauhdilla. Vähentynyttä tukea on kuitenkin saatu kompensoitua menestyneellä Markkojen metsästys -kampanjalla, jossa lippukunnan tuotto nousi kolmanneksen edellisvuoteen verrattuna. Saari hämmästelee lippukunnan suurta myyntimäärää, johon lama ei näytä vaikuttaneen. Samalla hän kiittelee Parran panosta kampanjan asiamiehenä. Parta oli myös useana vuonna lippukunnan myyntitykki. Määrärahojen supistumisen ohella Ändi oli edelleen huolissaan lippukunnan johtajatilanteesta. Lippukunnan jäsenmäärä oli noin 60 eli suurempi kuin koskaan lippukunnan historiassa.

Leirinrakennuspuuhissa Reuhkalla. Oskari Ruotsalainen ja Ville Uotila näyttävät A-pukin mallia. Taustalla Timo Ahonen ja Olli Ranta Nummen Eränkävijöistä.

Varainhankinta ja talous

Lippukunnan talouden tukijalka on seurakunnalta saatu avustus. Avustuksen avulla on voitu pyörittää lippukunnan perustointia. Lippukunnan oma varainhankinta on kuitenkin mahdollistanut monipuolisemman toiminnan sekä alhaiset osallistumismaksut.

Tärkein varainhankintamuoto 1990-luvulla oli Markkojen metsästys -kampanja eli joulutuotteiden myynti. Erityisesti Parran ja Ändin työn tuloksena kampanjat olivat erittäin tuottoisia.

Myöhemmin vuosituhannen vaihteessa uusiksi varainhankintamutodoiksi tulivat kauppojen inventaariot ja hyllyjen täytöt.

30-vuotias lippukunta

Lippukunnan 30-vuotisjuhlaa vietettiin 25.11.1993 Jukolan koulun juhlasalissa noin sadan hengen voimin. Kaikki ikäkaudet olivat valmistaneet ohjelmaa, minkä lisäksi vaeltajat perustivat kolmehenkisen juhlaorkesterin. Marraskuussa pidetyn juhlan lisäksi merkkipäivä näkyi auttamistempauksena, jonka avulla kerättiin varoja Kanta-Hämeen Keskussairaalan lastenosastolle. Sudenpentut keräsivät leluja lahjoitettavaksi sairaalaan. Vartiolaiset ja johtajat puolestaan keräsivät erilaisilla työsuorituksilla rahaa, jolla ostettiin lastenosastolle Nintendo-peli. Varoja kerättiin muun muassa myymällä vihtoja Kaurialassa K-Market Manun edustalla. Lopulta lippukunta lahjoitti Kanta-Hämeen keskussairaalalle 3 000 markkaa.

Lippukunnan 30-vuotisjuhlaa vietettiin 25.11.1993 Muita juhluvuoden tapahtumia olivat kevätleiri Evolla, kevätjuhla Seitsemänlamminsuolla, kesällä Vongoiva-vaellus Saariselällä ja syksyllä sudenpentujen viikonloppuleiri Kiljavan leirikeskuksessa. Evon kevätleiri ja marraskuun 30-vuotisjuhla olivat osa Parran Ko-Gi-työtä. Lisäksi Parran toimesta perustettiin lokakuussa vanhempaintoimikunta. Evon leiri oli KasKan historiassa merkittävä tapahtuma, sillä se oli ensimmäistä kertaa koko lippukunnan yhteinen leiri. Aikaisemmin sudenpennuille ja vartiolaisille järjestettiin omat ikäkausileirit. Yhteisleiri havaittiin hyväksi ideaksi, sillä se tuntui kasvattavan lippukunnan sisäistä yhteisöllisyyttä.

Sudenpentulaumojen kokoonpanoissa ei tapahtunut vuoden aikana muutoksia. Samoin Ahma, Ilves ja Haukka -vartiot jatkoivat toimintaansa vanhoilla kokoonpanoiltaan. Vartiot osallistuivat alueella järjestettyihin vj-kursseihin ja piirin kisoihin. Lisäksi lippukunnan vaeltajat aktivoituivat. Seitsemänlamminsuolla perustettiin lippukunnan

VIEREINEN SIVU >> Ilves-vartion Sami Nieminen oli taitava tarinankertoja. Ilta-ruokailun jo hiipussa muut saivat kuulla huimia tarinoita, joissa seikkailivat useimmiten juuri oman vartion jäsenet tai näiden alter egot. Viereisen sivun sarjakuvaa tähdittää perus-Erno, jonka esikuvana oli Erno Somervuori. Niemisen tarinoista sai alkunsa myös legenda Seitsemänlamminsuon kummitushahmosta "tummas-ta lieripäisestä miehestä" eli "huppumiehestä".

ensimmäinen vaeltajaryhmä nimeltään Naskali. Nimi syntyi kovan uhon ja itseluottamuksen voimalla ja se on lyhenne sanoista ”Naisten kaatajat liikkeellä”. Päämääränä vaeltajaryhmällä oli vuonna 1995 järjestettävä Hollannin maailmanjamboree, jonne koko ryhmä osallistui. Naskalin jäsenistä Remu, Teris ja Hanski osallistuivat jo kesällä 1993 Norjassa järjestetyille kansainväliselle Eidskog-93 partiroleirille. Reissu tehtiin yhdessä Liekkityttöjen vaeltajaryhmän kanssa.

Seurakunnan määrärahojen jatkuvasta kaventumisesta huolimatta lippukunnalla ei ollut taloudellisia vaikeuksia Markkojen metsästyksistä saatujen tulojen ansiosta. Huolta sen sijaan tuntuu aiheuttaneen seurakunnan partiotyöntekijän viran hoitaminen **Esko Pokkisen** jäädessä eläkkeelle. Entisen täysipäiväisen partiotyöntekijän toimea hoiti nuorisotyöntekijä **Elvi Lillukka**. Vuosikertomuksessa Ändi pyrki vetoamaan seurakunnan päättäjiin: ”Näinä vaikeina aikoina, joita elämme ja paineiden ja odotusten kohdistuessa voimakkaina seurakunnan nuorisotyönkin puoleen, ei mielestämme näihin supistuksiin inhimillisesti ajatellen olisi varaa.”

Naskali-vaeltajaryhmälle hankittiin haalarit, joihin myytiin mainoksia Jamboree-matkan rahoittamiseksi. Uusia asuja esittelevät Pedro Herrero, Mikko Hieta, Teiko Heinonen, Hannu Fagerlund ja Erno Somervuori.

Pekka ”Remu” Savola kyykistelee Oslon rautatieasemalla matkalla Eidskog-leirille.

Liekkityöt puuhailevat keittiöllä Norjan Eidskog-leirillä.

SUDARIT KILJAVALLA

Mina, Ernis, Peke ja ohjelmavastaava Hanski, lahdimme eräänä perjantaiamuna? koröttelemään Hanskin Tercelilla kohti Kiljavaa, jossa oli tarkoitus järjestää Kaskan sudareiden 30-vuotis juhlaleiri.

Kaikki karttamme olivat

hieman eri kaliiberiä, joten saimme haeskella leiripaikkaa Hyvinkää-Rajamäki akselilta, jonkin aikaa. Hyvällä säkällä löysimme kuitenkin paikalle, jossa oli hieno leirikeskus, näköalasauna ynnä muuta hienoa.

PARTA JA OHJELMAVASTAAVA
HANSKI VIIHDYTTÄVÄT
YLEISÖÄ

Sudareiden saavuttua testasimme saunaa, söimme ja kuuntelimme perinteisen Parran kummitusjutun, jonka jälkeen menimme nukku- maan housut jännityk- sestä märkinä.

Jouduimme tosin kulut- tamaan yöuntamme sudareiden viihdyttämi- sen suunnitteluun ja päätimmekin järjestää suunnistuksen merkittyä reittiä pitkin.

Seuraavana aamuna ennen kukonlaulua Ernis ja Peke jäivät rakente- lemaan ramborataa sillä- välin, kun minä ja Hanski veimme muut rastit paikoilleen.

Kun saimme reitin valmiiksi olikin vuo- rossa Hesalaisten PJ- kurssilaisten järjestä-

mä aamujumppa sekä rankka futispeli ammat- tilaissudareiden kans- sa.

Saimme juuri ja juuri aamupalaan kurniviin masuihimme, kun piti taas lahteä rasteille.

Reitillä oli ensiapua, tunnistus ja tarkkuus- tehtäviä, partiomerkki- en ja-huivien tunnistamista sekä maccaran ja letun paistoa. Sudarit selvittivät radan hienosti eikä ongelmia juuri ollut.

Iltanuotio järjestet- tiin molempina iltoina; tosin ilman nuotiota.

Ohjelmavastuu kiittää paikalla olleita ja toivoo, että Kiljavalle perustettaisiin edes kioski (Hanski huom.) *Hukka*

1994

Parta luotsaa kasvavaa lippukuntaa

Vuosi 1994 oli Kaskenkaatajille merkityksellinen vuosi monessakin mielessä. Seitsemän vuotta lippukuntaa johtanut Ändi jätti pestinsä Parralle. Parran aloittaessa lippukunnanjohtajana oli toiminta vakaalla pohjalla: Ändin kauden aikana lippukunnan jäsenmäärä oli kasvanut kolmanneksella ja taloudellinen tilanne oli hyvä viime vuosien lamasta huolimatta. Parran omien sanojen mukaan hänen lippukunnanjohtajuutensa muuttui alun epäröinnin ja hermoilun jälkeen uskaltamiseksi.

Parran ensimmäiseen vuoteen mahtui heti yksi merkittävä uudistus. Veljeslippukunta Tulenvartijoiden toiminta nimittäin oli hiipumassa lopullisesti, minkä johdosta he pyysivät lupaa liittyä Kaskenkaatajiin. Yhdistyminen aloitettiin syksyllä 1994. Hämeenlinnan seurakuntien nuorisotyön johtokunnan asiakirjassa yhdistymisen syyksi mainitaan ”johtajapula molemmissa lippukunnissa ja Tulenvartioiden vähäinen toiminta. Yhdistymisellä vähennetään byrokratiaa ja saadaan partiotoimintaa sujumaan varmemmin”. Tämä antaa ymmärtää, että yhdistymisen koettiin auttavan molempia lippukuntia johtajaresurssien yhdistäessä voimansa. Käytännön tasolla yhdistymisellä ei ollut suurta merkitystä, sillä Tulenvartijoista tuli poikien lisäksi myös johtajat, jotka vetivät vanhoja ryhmiään vanhoilla koloillaan. Vanhat tulenvartija-ryhmät kokoontuivat Härkätiellä Pub 34:n takana sijainneessa huoneessa. Byrokratiaa yhdistyminen toki vähensi, mutta samalla Kaskenkaatajien taloudellinen vastuu nousi rahaliikenteen kasvaessa.

Tulenvartijoiden liittyminen Kaskenkaatajiin tiesi luonnollisesti lippukunnan huijaa kasvua lyhyen ajan sisällä. Vuoden 1994 lopussa lippukunnan jäsenmäärä oli 98 jäsentä, sen oltua vuonna 1993 55 jäsentä. Yhdistymisen myötä Kaskenkaatajat nousi valtakunnallisesti katsottuna partiolippukuntien keskikastiin. Suomen Partiolaisten tilastojen mukaan lippukuntien keskikoko vuonna 1994 oli 104,7 jäsentä.

Uusien jäsenten lisäksi ryhmissä tapahtui myös luonnollisia muutoksia. Parran johtamat Gorillat siirtyivät syksyllä vartioon. Skorpionit-lauma toimi kevään Ändin komennossa, mutta sairauden vuoksi hän joutui jättämään syksyllä vastuun Antti Anttilalle. Tulenvartioista siirtyneet **Timo Lilja** ja **Merja Pulkki** aloittivat uuden Rautahampaat-lauman Härkätien kololla. **Mikko Salonen** ja **Jussi Raivio** puolestaan käynnistivät Pantterit-lauman.

Myös vartio-osaston kokoonpanossa tapahtui muutoksia. Ville Uotilan johtama Ilves-vartio lopetti toimintansa syksyllä. Ilveksen tilalle tuli kaksi uutta vartiota: Mikko Hiedan ja Pedro Herreron johtama Varispartio sekä Erno Somervuoren ja Sami Niemisen johtama Kettu-vartio.

Lippukuntien yhdistyminen ei näytä poistaneen Kaskenkaatajissa vuosia vallinnutta johtajapulaa. Parta nimittäin murehtii Ändin tapaan vuosikertomuksessa aikuisjohtajien pientä lukumäärää. ”Ongelmana on edelleen, mistä saada aikuisvetäjiä laumoille”, kirjoittaa Parta. Parran huolestumisesta huolimatta lippukunnassa saatiin aloitettua syksyllä kaksi uutta laumaa. Verratessa Kaskenkaatajien johtajaresurssija valtakunnalliseen tilanteeseen, ei lippukunnan tilanne todellisuudessa näytä niin synkältä kuin Parta esittää: Kaskenkaatajien jäsenistöstä yli 29-vuotiaiden osuus oli vuonna 1994 12,2 prosenttia. SP:n lippukuntien keskiarvossa yli 29-vuotiaiden jäsenten osuus oli 9 prosenttia. Kaskenkaatajien johtajatilanne vaikuttaa siis olleen huomattavasti parempi kuin Suomessa keskimäärin.

Vuosikertomuksissa toistuva huoli kertoo siitä, että lippukunnassa elettiin jatkuvasti kädestä suuhun -tilanteessa. Vaikka lippukunnan johtajatilanne näyttää näin jälkikäteen tarkasteltuna varsin hyvältä, ei lippukunnalla ollut minkäänlaista johtajareserviä. Monet uudet johtajat eivät jääneet pysyviksi lippukunnan jäseniksi, minkä seurauksena tilastot eivät kerro koko totuutta. Joka syksy oltiin saman kysymyksen edessä: mistä saadaan uudet johtajat?

Kaskenkaatajien kuulumisia

Vapaaehtoistoiminnassa ihmiset työskentelevät omien voimavarojensa puitteissa omalla vapaa-ajallaan muun elämänsä ohessa. Pienissä lippukunnissa tämä tarkoittaa monesti sitä, että muutama aikuinen vastaa koko lippukunnan toiminnasta. Kaskenkaatajissa toiminta oli 1980-luvun lopulla ja 1990-luvun alussa ennen kaikkea Ändin ja Parran työn varassa. Ändin ja Parran käyttämiä sanamuotoja lukiessa on muistettava, että he olivat todistaneet aikoja, jolloin lippukunnan tulevaisuus oli aidosti uhattuna. Tämä huoli kenties siirtyi automaattisesti vuosikertomuksissa eteenpäin, vaikka tilanne tosiasiaa parani koko ajan. Toimivan lippukunnan edellytyksenä on laaja johtajisto, jotta yhden johtajan taakka ei käy liian raskaaksi. Vastuu taakan jakamisesta on ennen kaikkea lippukunnanjohtajalla. Parran johtamisessa korostuikin ennen kaikkea johtajiensa jaksamisesta huolehtiminen.

Johtajapulaan reagoitiin aloittamalla uusi perinne, joka on myöhemmin mahdollistanut lippukunnan kasvun nykyisiin mittasuhteisiinsa. Jotta uudet laumat saatiin perustettua, täytyi niiden vetäjät saada rekrytoida uusien poikien vanhemmista. Mikäli vapaaehtoisia vanhempia ei ollut, jäi uusi lauma perustamatta. Tämä osoittautui hyväksi ideaksi. Uuden harrastuksen aloittaminen oli näin myös lapsen omista vanhemmista kiinni. Mikäli vapaaehtoisia ei löytynyt, saattoivat vanhemmat syyttää ainoastaan itseään siitä, että heidän poikansa eivät päässeet partioon. Uusi rekrytointimasiina saatiin kuitenkin vasta 2000-luvun puolella hiottua lopulliseen loistoonsa. Parran lippukunnanjohtajakaudelle nimittäin mahtui edelleen vuosia, jolloin ei saatu uusia johtajia hankittua. Sittemmin Parran kehittämä ja Hanskin myöhemmin jalostama rekrytointimalli on noteerattu myös piirin tasolla.

Olen seurannut Kantona Kaskessa ja tehnyt muutamia havaintoja kaskalaisten toiminnasta. Niillä tuntuu menevän hyvin. Eikä ihme. He saivat riveihinsä tänä syksynä oivallisia Tulenvartioita kuten Timo Lilja, Mikko Salonen ja monitoimimies Luigi. Toisin sanoen Tulenvartijat liittyivät Kaskaan tänä syksynä.

Nyt Kaskessa on kolme laumaa ja neljä vartiota ja joka paikassa sähläävä Naskali-vaeltajat. Niiden johtaja Hanski ei aina muista, pitääkö mennä opistoon vai partioon ja menee varmuudeksi partioon.

Parralla tulee ensimmäinen vuosi lpkj:na täyteen. Ainakaan markkojen metsästysten aikana Parta-parka ei tiedä, kumpaa on enemmän kaupparatsu vai lpkj. Kanto on kuullut huhua, että kaskalaisten mielestä lippukunnan johtavilla paikoilla tulisi olla alle 50-vuotiaita. Kenestähän he aikoo johtajan parin vuoden päästä.

Toistaiseksi Ändi ja Skippy jatkavat sairaslomiaan ja aikansa kuluksi kokeilevat uutta kampausta ja erilaisia lämpimiä päähineitä.

Ville ja Ose saivat vihdoin houkuteltua vartiolaisensa I lk:n riitihitykseen ja alustavien tietojen mukaan kaikki saattavat päästä läpi. Menestystä auttoivat ratkaisevasti värilliset kartat, joita käytettiin ensi kertaa.

Vanhempaintoimikunnan äidit (ja isät) ompelevat uusia Kaska-huiveja.

Niitä tarvitaan paljon, kun tuvalaiset huivitaan uudella huivilla.

Hidulle, Pekelle ja Empulle ei tunnu olevan riittävästi puuhaa vartiionjohtajina, vaan lisäksi he käyttävät sähkömailoja ja puukkoa.

Kantona Kaskessa toivottaa kaikille kaskalaisille ja muillekin Tuohuksen lukijoille rauhallista Joulua ja hyvää Uutta Vuotta.

nimimerkki Kantona Kaskessa.

KASKAN I-LUOKKAA

Riihityksen tasosta kertoo jo se, että itse lähtörastille löytäminen tuotti tuskia. Ainoina ohjeina saimme nimittäin minikokoisen kartanpalasen jostain suuruusluokkaa GT olevasta kartasta. Lähtö oli Rengon Kuittilasta vanhalta sorakuopalta ja suunnistusvaikeuksien vuoksi lähtö osaltamme viivästyi puolisen tuntia. Vartiomme: "Vartion nimi on matkittu-vartio", eli allekirjoittanut (Hidu) sekä Peke lähti iloisena matkaan.

Ensimmäisellä rastilla oli tehtävänä rakentaa narusta, kolmesta kepeistä, laavusta sekä rinkoista lautta ja ylittää sillä eräs yhdysjoki. Tehtävän mielenkiintoa lisäsi se, että 500 metrin päässä olisi yli mennyt toki siltakin. Selvisimme hyvin leikkimällä "vettä saappaassa"-leikkiä

Myöhemmin arvioimme puun pituutta, ikää ja tilavuutta,

suunnistimme valkoisella kartalla, avustimme paria hirvikolariin joutunutta, joista toista oli epähuomiossa ammuttu käteen, sekä harjoittelimme itse ampumista.

Pimeyden laskeutuessa illan viimeinen rasti lähinnä huvitti meitä. Pienestä puukalrikasta piti veistää 10 minuutissa mahdollisimman monta tikkua jonka molemmista päistä näkyisi valkoista maalia, jota kalikkaan oli ripsitty. Ernis onnistui saamaan 44 tikkua, mutta me jouduimme tyytymään vain puolen siitä.

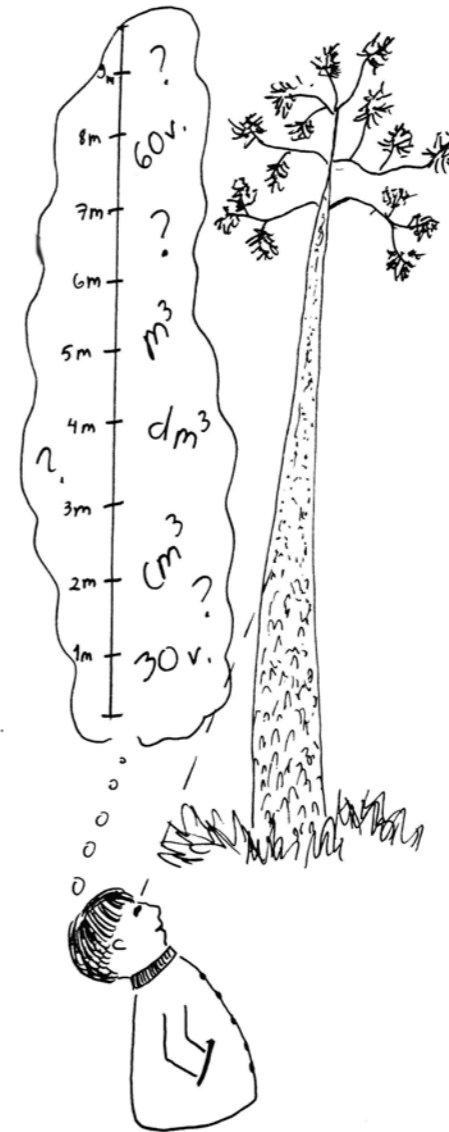
Yörastilla saimme toimia yhteistyössä toisen vartion kanssa, johon Ernis ja Sami kuuluivat. Tehtävänä oli valmistaa puolikkaasta sianpästä sianpäämuhennosta ja antaa rasti-henkilöiden maistaa sitä "niin paljon kun heitä huvittaa", sekä tehdä 90cm:n korkuinen tuoli parista rimanpätkästä ja

TUOHUS

tehdä liitokset tappiliitoksilla. Ruoka maistui hyvältä (ei kasvissyöjille toim. huom.) ja tuoliakin onnistui yli odotusten, vaikkei tappiliitokset ilman liimaa oikein pitäneetkään ja aamulla riihityksen johtaja Ville Uotila aiheutti yleistä hilpeyttä istumalla tuoliin, joka hajosi hänen alleen moisen väkivallan seurauksena.

Aamulla oli vielä pari rastia, joista ensimmäisellä teimme pleissin ja rihmauksen ja saimme turhasta vitkastelusta painosakkona Ylän koiran purulelun kannettavaksemme loppumatkalle. Kerrottakoon, että keppi oli koiran mittoihin sovitettu eikä koira ole ihan tavallinen sylikoira... Saimme myös kerätä matkalla seuraavalle rastille syötäväksi kelpaavia kasveja ja saimmekin aika koelman kasaan. Viimeinen tehtävä oli kiritaival johon aikaa tuhraantui 40 minuuttia.

Riihityksestä hengissä selvinneenä:

Hidu

1995

Aarnikotka-seikkailuviikonloppua vietettiin Tervakosken Poukapirtillä. Teris oli kehittänyt pj-työnään idean, jossa sudenpennut ja vartiolaiset retkeilivät samassa paikassa tietämättä aluksi toisen ryhmän läsnäolosta. Monimutkainen juoni toi tapahtumaan sopivaa jännitystä. Kuvassa Pedro Herrero.

Lippukunnan jäsenmäärä jatkoi edelleen kasvuaan vuonna 1995, tosin huomattavasti maltillisemmin kuin viime vuosina. Kaskenkaatajien jäsenmäärä siirtyi uudelle kymmenluvulle jäseniä ollessa vuoden lopussa tasan sata. Toimintaan saatiin nyt aktivoitua lasten vanhempia. Edellisenä vuonna organisoitu Kolojen tukijoukot huolehtivat kevät- ja joulujuhlien tarjoiluista. Lisäksi vanhempia oli mukana Timo Liljan johtamalla alueleiri Myllykylällä Evolla sekä Janakkalassa seikkailuviikonlopussa, jonka Teris järjesti PJ-työnään. Seikkailuviikonlopussa sudenpennuille ja vartiolaisille oli luotu omat tarinansa, joiden pohjalta he seikkailivat Poukapirtin maastossa.

VIEREINEN SIVU >> Alueleiri Myllykylä rakennettiin 1950-luvun hengessä. Leirinjohtajana oli Timo Lilja. Sami Ylämurto ja Antti Hieta kantavat teltoja (vas. ylhäällä). Leiriportiksi rakennettiin hieno mylly (oik. ylhäällä). Kylänraitille muodostui jono, kun kioski oli avautumassa (alhaalla).

Vartio-osastossa suurin muutos tapahtui Kettu-vartiossa, joka vaihtoi nimensä Hu-kaksi ja johtajiksi tulivat **Janne Tuomola** ja **Markus Suomi**. Uutena vartiona aloitti lisäksi Kärppä, jota alkoivat johtamaan Haukka-vartion **Samuli Pöllänen** ja **Antti Alarotu**.

Myös laumoissa tapahtui pieniä muutoksia. Pantterit jatkoivat Mikko Salosen ja Rautahampaat Timo Liljan johdolla, mutta Skorpionien johtajaksi vaihtui Kauko Kontio. Uutena laumana aloitti Jaguaarit, jonka johtajana Parta ”aloitti olosuhteiden pakosta”. Vaikka lippukunnassa oli runsaasti nuoria johtajia, Parta näki tärkeänä, että aikuinen johtaja näytti omalta osaltaan sudareille miehen mallia. Tästä saatiinkin monesti hyvää palautetta etenkin yksinhuoltajaäideiltä.

Parran innostuksen hiipuminen ilmenee vuosikertomuksen lopusta, missä hän toivoo lippukunnan johtoon löytyvän parin vuoden sisällä ”nuorempia vetäjiä, jotta vireys lippukunnassa säilyisi.” Partahan oli toiminut vuodesta 1984 asti laumanjohtajana, joten on ymmärrettävää, että hän on alkanut vähitellen herätellä ajatusta sivuun siirtymisestä.

Nuorten johtajien kasvuun Parta näyttää olleen erittäin tyytyväinen. Vartiot ovat hänen mukaansa toimineet vuoden aikana hienosti. Hän mainitsee vaeltajien muodostavan lippukunnan aktiivisen ydinjoukon. Naskali-ryhmän kahden vuoden projekti huipentui lopulta Hollannin Jamboreelle. Hollantiin lähti koko vaeltajaryhmä: Hanski, Remu, Teris, Mikko ”Hidu” Hieta, Erno Somervuori ja Pedro Herrero. Vaeltajaryhmä keräsi yli puolet leirin kustannuksista erilaisilla työsuoritteilla. Niihin kuuluivat joulupukkipalvelu, mattojen tamppaus, lehtien haravointi kauppojen inventaariot ja Parran talon lautaverhoilun puhdistus vanhoista maaleista. Naskali kuului Jamboreella Jupiter-leirilippukuntaan, joka muodostui pitkälti hämäläisistä partiolaisista. Hollannin riehakas jamboree-tunnelma herätti innostusta ja ihmetystä suomalaisen partiointiin tottuneille vaeltajille. Jamboree syytti kipinän, joka tarttui myöhemmin useaan muuhun kaskenkaatajaan: Hollannin jälkeen Kaskenkaatajista on osallistuttu jokaiselle maailmanjamboreelle.

Naskali-vaeltajaryhmä rahoitti jamboreematkaa monenlaisilla puhdetöillä. Vuonna 1994 torilla myytiin muun muassa jätkänkynttilöitä, lintulautoja ja lettuja.

Jupiter-leirilippukunnan ennakkotapaaminen järjestettiin Syöksynsuussa. Hidulla ja Teriksellä on kuvan etualalla Kaskenkaatajien komeat verkkarit.

Hanski, Erno, Teris ja Remu lauttamatkalla kohti Keski-Eurooppaa. Hollantiin matkustettiin busseilla.

Suomi-ohjelman musiikkiesitys Jamboreella. Haitarissa Teris, kitaraa soittaa Pedro "Peke" Herrero.

Vaeltajat osallistuivat suurjuhlaan ja paraatiin Oulussa. Perinteisen marssimisen sijaan pojat kurvasivat osaston hänille vuokra-autolla ja partiotervehdys tehtiin auton ovista roikkuen. Kuskin ovella Jani "James" Kontio, katolla Peke ja apukuskin puolella Teemu Lahtinen Nummen Eränkävijöistä.

1996

Vuoden 1996 kohokohta oli Suomen Partiolaisten suurleiri Loisto, joka järjestettiin Hangossa. Loistolle osallistui 22 Kaskenkaatajaa. Poikkeuksellisesti Kaskenkaataajat olivat samassa savussa tamperelaisten lippukuntien kanssa. Yhteiselo vietettiin siis muun muassa Tampereen Lokkien ja Kotkien kanssa. Koska sudenpennut eivät voineet osallistua suurleirille, he pääsivät Hämeenlinnan seurakuntien lippukuntien yhteiselle Kuhankeittäjä-leirille Padasjoen Tarusjärvelle. Kaskenkaatajien jäsenmäärä taittui vuoden aikana pieneen laskuun ollen vuoden lopussa 95. Ilmeisesti toiminta Kettumäessä oli hiipunut, sillä Parran mukaan juuri Kettumäen toimintaan tuli kiinnittää erityistä huomiota, jotta siellä oleva toimitila saadaan pidettyä lippukunnan käytössä. Pub 34:n kololta oltiin muutettu Ojoisten Postin talossa sijaitsevaan kerhotilaan.

Laumoista Rautahampaat ja Pantterit jatkoivat entisillä kokoonpanoillaan. Jaguaareissa Parran avuksi tuli keväällä **Sami Lehmus** ja syksyllä joukkoon liittyi myös **Jani Kontio** ja **Teemu Salminen**. Näin Parta sai jäädä sivuun laumatoiminnasta ja keskit-

Loistolla elettiin Hangon hiekkarannoilla.

tyä lippukunnanjohtajuuteen. Syksyllä aloitettiin jälleen myös uusi lauma, Skorpionit. Tällä kertaa laumanjohtajien löytäminen ei tuottanut harmaita hiuksia, sillä mukaan saatiin kolme uutta johtajaa: **Hannu Rekola**, **Jouni Eriksson** ja **Teemu Salminen**.

Ahma-vartio oli saanut ensimmäisen luokan suoritettua edellisvuonna ja siten päättänyt toimintansa. Kun uusia vartioita ei syksyllä alkanut, jatkoivat neljä vanhaa vartiota, Ahma, Varispartio, Hukka ja Kärppä, toimintaansa vanhoilla kokoonpanoillaan.

1990-luvun puolivälissä toimineiden Kaskenkaataja-vartioiden toiminta oli erittäin retkeilypainotteista. Retkeilyinnostus oli syttynyt jo vuosikymmenen alussa Antti Anttilan ja **Tommi Ylämurrin** toimesta. Myöhemmin heidän vartiolaisensa veivät retkeilykulttuuria eteenpäin toimiessaan itse vartionjohtajina. Retkelle saatettiin lähteä hyvinkin lyhyellä varoitusajalla jos viikonlopulle ei sattunut olemaan muuta tekemistä. Muutamat vartionjohtajien isät lähtivät usein mielellään valvomaan poikia reissuun, ja heille oli oma tulipaikkakin Seitsemänlamminsuolla – tosin suon

toisella laidalla. Paikka tunnettiin nimellä ”siivouspakolaisten leiri”, koska väitettiin isien lähteneen retkelle vain kotitöitä vältelläkseen.

Vuonna 1996 Kaskenkaatajissa toimineet neljä vartiota tekivät vuoden aikana yhteensä 15 retkeä. Tämä tarkoittaa vartiota kohden jaettuna 3,75 retkeä vuodessa. Vastaava lukema Hämeen piirissä oli 2,2 retkeä ja SP:ssä 2,0 retkeä. Kaskenkaatajien vartiot retkeilivät siis huomattavasti enemmän kuin keskivertovartiot muissa lippukunnissa.

Vuosina 1992–1996 toimineiden Ilves, Ahma, Haukka ja Varispartio -vartioiden synnyttämä retkeilykulttuuri siirtyi eteenpäin vartiosta toiseen ja on osaltaan nähtävissä yhä tämän päivän Kaskenkaatajissa. Mielenkiintoista on verrata vuoden 1996 retkeilytilastoja 2000-luvun vartioiden tekemiin retkiin. Vuonna 2008, jolloin lippukunnassamme toimivat viimeistä vuotta vanhan ikäkausijaon mukaiset vartiot, lippukunnassa toimi viisi vartiota. Vartiot tekivät vuodessa yhteensä 16 retkeä. Näin ollen vartiota kohden tehtiin 3,2 retkeä vuodessa. Lukema on hieman alhaisempi kuin vuonna 1996, mutta edelleen varsin korkea määrä. Vaikka retkien määrä luonnollisesti vaihtelee vuosittain, vertailu osoittaa, että retkeily on ollut sekä 1990- että 2000-luvulla keskeinen osa Kaskenkaatajien vartioiden toimintaa.

Erätaitoja on opeteltu ahkerasti vuosien varrella. Havulaavu kuului perinteisiin riihitystehtäviin. Laavulla istuvat Antti Hietä, Jukka Kilpinen ja Lauri Myllyntausta.

Seurakunnan partiotyöntekijä Elvi Lillukka oli keskeisiä hahmoja Lapin-leiriperinteen syntymisessä.

Hihtolomalla suunnattiin usein Lapinhämeeseen Saariselälle tai Ylläksen alueen savottakämpille. Päivät hiihdeltiin ja iltaisin oli partiomaista ohjelmaa. Yhtenä päivänä oli usein ohjattu tunturivaellus ja sunnuntaina käytiin kirkossa.

Yläkuvasa Hanski ja Remu loikkaavat Kelo-pirtin katolta paksuun hankeen Lapinhämeen pihalla. Alla Mikko Hietä ja Antti ”Ändi” Saari Lapinhämeen Akunpirtillä vuonna 1996.

1997

Lippukunnan jäsenmäärä oli vakiintunut 90–100 jäsenen paikkeille. Vuoden 1997 tärkein koko lippukuntaa koskeva tapahtuma oli Fyrry-97 kesäleiri Vähässäkyrössä. Leirille osallistui 40 kaskenkaatajaa. Leiripaikkana toimi Parran vaimon, **Satu Heinosen**, kotitila. Leirillä päästiin tutustumaan muun muassa perinteisen pläkkisepän työskentelyyn sekä paikallisiin partiolaisiin. Kesäleirin lisäksi Kaskenkaatajien johtajat olivat vahvasti mukana järjestämässä Hämeen Partiolaisten talvimestaruuskisaa Jäätävää Poltetta Janakkalassa.

Laumat toimivat edellisvuosien kokoonpanoilla. Uutena laumana aloitti Kotkat johtajanaan Erno Somervuori. Vartioiden toiminnassa ainoina muutoksina oli Ahmavartion siirtyminen historiaan sekä uuden Termiitti-vartion muodostaminen. Termiittejä ryhtyivät vetämään nuoret **Antti Hieta** ja **Ville Tarhala**. Vartio-osasto teki aktiivista yhteistyötä Liekkityttöjen kanssa järjestäen yhteisiä retkiä ja riihityksen. Vaeltajat solmivat laajemminkin kontakteja alueen muiden lippukuntien kanssa piirin talvikisojen ja seurakunnan lippukuntien yhteisen liljatapahtuman puitteissa.

Uutena varainhankintana aloitettiin pläkkisen kynttilälyhdyn myyminen. Tuote oli pläkkiseppä **Asko Gråholmin** valmistama. Seppään ja tuotteeseen tutustuttiin kesäleiri Fyrryllä. Vanhemmat huolehtivat lyhtyjen myynnistä ja lyhdyt kävivätkin erittäin hyvin kaupaksi.

Vuosikertomuksessa Parta mainitsee lippukunnan toiminnan vakiintuneen monipuoliseksi ja laadukkaaksi. Sudenpentujohtajat löytyivät tällä kertaa vaivatta. Sen sijaan Parta oli huolissaan nuorten johtajien opiskeluun lähdestä ja paikkakunnalta pois muuttamisesta.

Suruviesti saavutti lippukunnan 16.4. kun entinen lippukunnanjohtaja Antti Saari menehtyi vaikean sairauden seurauksena. Ändille luovutettiin vielä sairausvuoteellaan Collanin solki kiitoksena pitkäaikaisesta sudenpentutyöstään. Lippukunnassa tehdyn työn lisäksi Ändi oli tärkeä toimija myös laajemmin Hämeenlinnan alueella. Hän toimi johtajana esimerkiksi usealla alueen hiihtolomaleirillä Lapissa.

Fyrry-leirin viehätys oli poikkeuksellisessa leiripaikassa. Maatilan rakennuksiin viriteltiin kaikenlaista labyrintistä johtajakahvilaan. Kuvassa rentoutumassa Antti Alarotu ja Hannu Fagerlund.

Partiotaitokilpailuissa käytiin ahkerasti. Sakaali-vartion rungon muodostivat Hanski, Remu ja Teris.

Potilaan kuljettamista harjoiteltiin "Eskon" avulla. Juuttisäkkiin sullottu sanomalehtipaperi muodosti painavan ja kohtuullisen jäykän massan, jonka liikkuminen maastossa ei ollut herkkua kenellekään.

TUOHUS

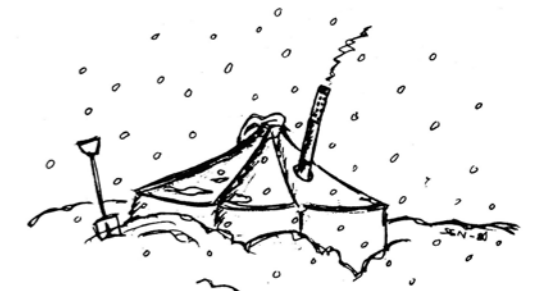
HUKKA VARTION LUMI HUKASSA -RETKI

23.2. - 25.2.97

Retkemme 7 lammin suolla lähti ihan hyvissä merkeissä liikkeelle. Ensimmäisen päivän pari ekaa tuntia kului noin 2,5 kilometrin matkan edes takas ravaamiseen koska tavaroita oli niin turkasen paljon. No ei se siinä mitään, mutta sitten kun rupesimme pystyttämään kymppiteltaa saimme kaivaa lunta pois noin kymmenen senttiä. Vihdoin telta oli pystyssä ja kamina lämpiämässä ja sai vaihtaa märät kuteet pois. Ruokana oli ruokaa, jonka resepti oli omasta päästä revitty ja hyvää oli. Yö meni miten meni. Seuraavana aamuna teimme sairaan hyvää puuroa, joka oli maustettu omatekoisella kiisselillä. Iltapäivästä lähdimme suunnistamaan.

Meidän piti hiihtää kyseinen lenkki, mutta emme pystyneet siihen, koska lumi oli sulanut pois. Teimme lenkin ilman suksia. Safkamme oli normaalia ruokaa. Yöllä meille sattui pieni haaveri: kipinän raiskaaja meni tukkoon ja piippumme saumoista alkoi tulla teravaa. No ei tämä juttu mikään ihme ollut, koska poltimme kaminassa puita jo toista päivää putkeen. Reissumme viimeisenä päivänä teimme vain puita ja siivoilimme paikkoja. Vain yksi asia harmitti ja se oli se, että lumi sulsi pois.

Partio terveisin Lauri Myllyntausta + muut hukkavartiolaiset Kaska

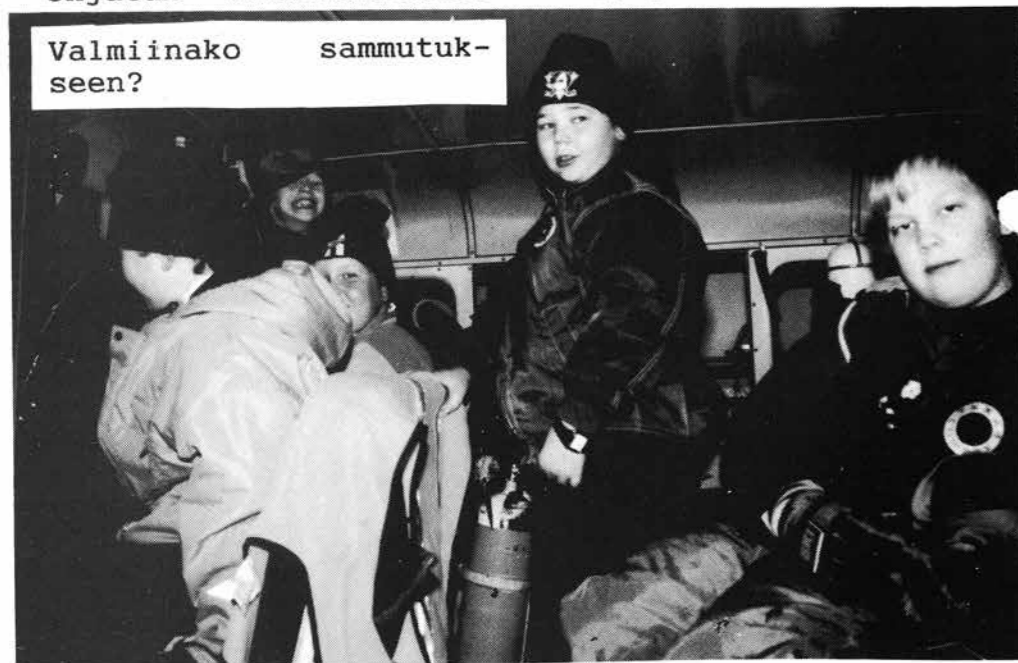

MISSÄ PALAÄ ?!

14.11. VPK:n paloauto lipui kolon eteen. Jaguaarit lähtivät matkalle kohti palolaitosta mukanaan tähtireportteri Hidu ja kuljettajanaan palomies Tero. Ensiksi kävimme tutkimassa VPK:n omaa kalustoa. Sieltä lähdimme tosi-
miesten paikkaan Hämeenlinnan palolaitokselle. Palopäällikkö aloitti ohjatun tutkimusretken

palolaitoksen tiloihin ja kulkuneuvoihin. Hetken tutkittuamme kuului korvia vihlova ääni ja kävi käsky: Sivuun! Viidensekunnin kuluttua halli oli täynnä miehiä, jotka pukivat varusteet päälle ja lähtivät valot vilkkuen ja sireenit huutaen palopaikalle. Odoteltuamme hetkisen miehet saapuivat takaisin. Väärä hälyytys.

Päällikön saavuttua hän ajatti nosturiauton takaisin ulos ja pojat pääsivät korkeuksiin. Korkealla oli kuulemma kylmä ja näkyi melkein kotiin asti. Sairaankuljetusajoneuvossa mittailimme pulsseja ja tutkim-

me sairaanhoitovälineitä. Esittelyn loputtua lähdimme renkaat kirskuen takaisin kololle. Kololle päästyämme äkkiä pois autosta, Terolle tuli hälyytys.

LJ

Jaguaarit matkalla korkeuksiin.

Henkilökunta, tärpättiä!!! ---partiolaiset Aakenuksella---

lauantaiamu 22.2.1997 muistelemispäivä

Päivystävä toimittaja herää radion alkaessa soittaa jotain kasettia. Herääminen on tuttuun tapaan vaivalloista ja lähtövalmius saavutetaan noin 6.30. Juuri kun pitäisi jo olla Poltsarilla. Kyytiin nousee vielä Remu, jonka lätkäkassi hädin tuskin mahtuu jo täyteen tumpattuun henkilöautoon. Remu vaikuttaa kiusallisen virkeältä ja pian selviääkin, että herätyskello oli huijannut poikaparan olemaan tikkana pysytyssä jo tuntia ennen määräaikaa. Ajoissa herääminen ei ole alkuunkaan hänen tyylistään ja tämä paranormaali sattumus kismittää nuutunutta toimittajaa toden teolla.

Poltsarilla päivystävän toimittajan silmät rävähtävät auki hänen huomattessa ystävämme Teriksen, jonka ei suinkaan pitänyt lähteä koko reissulle. Jälleen pieni källi. Alkuhämmennyksen jälkeen alkaa jo selvitä, että ennakkosuunnitelmat reissusta menevät roskakoriin. Rötväilyretkestä taitaakin tulla suksilla rykimistä ja matematiikan lukemista, kuten aina T. Heinosen ollessa paikalla.

Ahtaudumme Tuomisen liikenteen bussiin, jossa apukuskina istuu Rami Hauholta. Elvi ei tietenkään ole unoh-

taneet Tuurin Seppoa, joten hänkin on pakattu mukaan. Kaiuttimista alkaa kuulua perinteinen aamuhartaus, tosin muistelemispäivästä ei mainita mitään. Ken on tuo partiolainen joka moisen unohtaa. Linja-automme erikoisominaisuuksiin kuuluu kaiuttimet joiden kuuluvuutta saattaa säädellä jokaisen paikan kohdalta erikseen on-off näppäimellä. Myöhemmin kyseinen värkki havaitaan todella käyttökelpoiseksi.

Matka kuluu ja kuluu ei kai siinä sen ihmeempää ole. Kolarin boijjaat bongasivat tosin Jämsästä perikortit, jotka herättivät hämmennystä varsinkin naispuolisten seurueemme jäsenten keskuudessa. Perillä Aakenuksen juurella Homevaarassa ollaan iltamyöhällä.

Metsähallituksen Aakenuspiirtilä-kompleksi koostuu kahdesta kämpästä, kahdesta kodasta, kahdesta saunasta sekä muutamista piharakennuksista. Systemit olivat melko lailla samat kun Venejoella muutama vuosi takaperin. Sähköä ei ollut. Valot tosin toimivat aurinkopanelin avustuksella. Lämmitykseen käytettiin kaminoita.

Rakennusta, joka muodostui keittiöstä ja isosta ruokasalista, alettiin kutsua alakämpäksi. Sinne sijoitettiin asumaan seurueen vanhempaa polvea edustavat herkkäunisimmat yksilöt se-

kä Niisku. Yläkämpä muodostui pienistä tuvista, kuivaushuoneesta sekä keittiöstä, joka aamulla toimitti voitelupajan virkaa, päivällä oli matemaattisen ajattelun keskuksena ja illalla keskustelukerhon kokoontumispaikkana. Päivystävä toimittaja sijoitettiin leirin johdon(?) toimesta asumaan heti eteistä seuraavaan tupaan, jonne asettuivat myös Kolarin veljekset sekä sikarisakari, joka aiheutti toimittajalle jatkuvaa allergista oloa levittämällä sätkän hajua/savua ympäri kommuuniamme. Kolarin pojista vanhempi sai vastuullisen tehtävän huolehtia siitä, että kaminassa oli jatkuva tuli ja että kaminan putki hehkuisi punaisena ainakin puoleenväliin saakka. Tehtävä onnistui erinomaisesti ja saimme tempauksesta jopa palautetta leirin iäkimmäältä jäsenistöltä. Keittiöstä löytyi mielenkiintoinen luokku, joka johti suoraan kauniimman sukupuolen asuintiloihin. Nimeltä mainitsemattomat tupamme kolme asukia kiinnostuivat tutkimaan tuota suurta löytöä

heti ensimmäisen yön aikana. Tällä kertaa palautetta tuli leirimme iltapalokilta, Katilta.

Sunnuntaina kävimme jumalanpalveluksessa Kittilän kirkossa, mutta varsinaisesti viikko pyörähti käyntiin vasta maanantaina, jolloin ohjelmassa oli retki Leville. Allekirjoittanut ynnä Remu perustivat voitelupajan yläkämpän keittiölle. Luistovoidetta kului oikein tuelta, kun suksia viilattiin huipukuntoon. Ainoastaan Teris kieltäytyi totaaliluistokäsittelystä selvittäen hiihtävänsä perinteistä. Ilma oli melko hankala, koska lämpötila oli nollan pinnassa.

Osa seurueestamme suuntasi laskettelurinteille. Remu, Teris ynnä päivystävä toimittaja päättävät suorittaa Levin ympärihiihdon, jotta saataisiin parikymmentä kilometriä lämmittelylenkkiä. Ensimmäinen pari kilometria sujuu ihan vauhdikkaasti. Remun ja minun sukset luistavat aivan helme-

ja etumatkaa perinteistä lykkivään Terikseen alkaa kertyä. Ensimmäisellä tauolla Teris valittelee lipsumista ja päättää suorittaa voiteen vaihdon. Liisteriä pohjaan niin eiköhän ala pitää. päivystävän toimittajan repusta löytyy apu moneen vaivaan niin myös tähän. Harmi vain ettei Teris lue pienellä prantätyä (mitä kylmempää, sitä ohuempi kerros). Voidetta tarttuu suksen pohjaan sentin verran, mutta T. toteaa kylmän rauhallisesti voidemäärän olevan juuri sopiva. Hiihto jatkuu noin kilometrin, mutta sitten tyssää. Teikon suksen pohjaan on tarrautunut lunta kymmenkunta senttiä eikä matka voi jatkua ennen kuin epäkohta on poistettu. Suksea emme voineet jättää, joten tyydyimme raapimaan lunta suksen pohjasta. "Nyt ainakin pitää", tote-

aa hämmentynyt Teiko. Seuraavan kilometrin matkalla pysähdyimme kuusi kertaa joko poistamaan lunta tai sitten voidetta suksen pohjasta. Henkilökunta, täpättä!! Tauot alkavat muodostua jo koomisiksi. Remu vitsaili, että Teikon jäljiltä latu on miinoitettu. Seuraava hiihtäjä tällä ladulla törmää varmasti Teikon suksista raavittuun voidetöhnään ja takertuu siihen kiinni niin lujasti ettei pääse omin avuin irti. Kun voidetta oli useaan kertaan poistettu kokonaan suksista, saatiin matka jatkua osapuilleen normaalisti. Ensimmäiseen seitsemään kilometriin kului aikaa reilu pari tuntia, kun loppumatkaa hiihdettiin reilusti alle kahden tunnin.

Tiistaipäivä oli suttuinen ja sumuinen. Vesitiikka sateli taivaalta, kun suunnasimme matkamme Ylläkselle. Remu yritti väittää, että kaksi linja-autoa mahtuisi ohittamaan toisensa kapealla metsätiellä. Seppo Tuurin asiantuntemus osoittaa väitteen vääräksi, hän kun sanoi että ei mahdu.

Teris, Remu, Mursusen Hannu sekä Kononowin Jouni päättivät hiihtää Ylläkseltä takaisin kämpille, joten kävimme Metsähallituksen opastuskeskuksessa kyselemässä latureitteja. Teiko pääsi myös mielipuuhaansa ajamaan karhunpentua puuhun pohjalaisyylisellä puukolla. Jouni ja Hannu lähtivät matkaan suoraan, Remu ja Teiko päättivät aluksi kiertää Ylläsen ja minä taas päätin tyytyä pelkkään Ylläksen ympärihiihtoon. Osa porukasta oli jälleen rinteessä. Remu ja Teiko kohtasivat hiihtovaelluksellaan kulkukoiran, joka söi Remun eväät ja olisi syönyt koko miehenkin, jollei omistaja olisi lopulta löytynyt. Olimme nähneet koiran omistajineen sunnuntaina Aakenustunturin rinteellä ja koira oli ollut siitä lähtien kadoksissa. Ei siis ihme, että koiralla oli nälkä. Omistaja oli yrittänyt kouluttaa koiraan niin, että se saattaisi jäädä haukkumaan poroja ja löytää sitten tiensä takaisin kotiin. Ilmeisesti koulutus oli vielä vaiheessa.

Keskiviikko oli Aakenuspäivä. Kaunis auringonpaiste siivitteli matkaajia, jotka urheasti nousivat tunturiin ja hiihtelivät sieltä sitten takaisin kämpille. Reissomme nuorisoporukka oli jo täysin ryytynyttä alkuvuikon riennoista joten päätimme pitää rötväilypäivän. Teris ja Remu lukivat yo-kirjoituksiin,

Variksenpojat peuhasivat lumikinokissa ja pelasivat roolipelejä, allekirjoittanut tutustui tyttökulttuuriin sopivan kirjallisuuden ja asiantuntijoiden avulla. Alkoi olla päivä päivältä varmempaa, että päivystävä toimittaja ja Saara olivat tekstiilikaksoset. Jomman kumman täytyi olla vaihdokas. Mitä erikoisimmistakin asioista löytyi yhtäläisyyksiä ja eräät alkoivat jo epäillä toimittajan vakoilleen Saaraa saadakseen selville tämän vaatekaapin sisällön.

Torstai oli jälleen Levipäivä. Allekirjoittanut sai houkutelua Saaran, Ainon ja Katin tutustumaan murtomaahiihdon saloihin kun Remu ja J. Kolari vuokrasivat lumilaudat. Sää oli huomattavasti parempi kuin alkuvuikosta, joten emme voisi olla hiihtolenkillä ainakaan hitaampia kun maanantaina. Pienistä selkävaivoista huolimatta perille päästiin vain puolisen tuntia tavoiteajasta jäljessä. Ehdimme juuri sopivasti näkemään, kun Remu laski rinnettä silmällään ja vähän muillakin ruumiinosilla. Osa porukasta kävi myös Levin kylpylässä, joka on kuuluisa kylmästä vedestä ja pienistä altaistaan.

Perjantaina aktiivisimmat lähtivät jälleen Ylläkselle laskettelemaan kun taas laiskemmat tyytyivät vaatimattomampaan hiihtelyyn Aakenuksella. Ohjelmassa oli tavaroiden keräilyä ja pakkausta, sillä lauantaiaamun lähtö oli tuttuun tapaan ennen kukonlaulua.

Yleensä paluumatkasta ei ole mitään kerrottavaa, mutta nyt täytyy kyllä

kertoa, sillä allekirjoittanut onnistui vaihtamaan kitaransa Saaran kanssa klarinettiin. Että ei siitten muuta.

Hauskoja sattumia viikon varrelta:

1) Eräs ryhmämme kokematon jäsen ei pitänyt tulesta takassa ja päätti siirtää palavat puut laualattialle. Lattia ei tietenkään moisesta pitänyt ja savu täytti asumuksemme. Päätimme siirtää tulen takaisin takkaan.

2) Sakke yllytti nuoremman Kolarin urhon hyppyyn alasti saunan katolta viiden markan panoksella. Ei siinä vielä mitään, että lunta oli katolla ja hangessa metrin verran, mutta Saken kommentti hypyn jälkeen kuului: "Et sä mitään vitosta saa..."

3) Kipparin aamunavaukset linja-autossa saavuttivat varauksettoman kansansuosion...Avoimien kaiuttimien määrä linja-autossa: 1....

4) Elvin kommentti paluumatkalla, kun olimme melkein Poltsarin pihassa: "Ai niin...oli tällä matkalla johtajakin...se oli toi Kippari..."

5) Tavarointa hukkui kummallisesti pitkin viikkoa... Varispartion tietolähteet kertovat, että kaikki löytyy kyllä Peten makuupussista...

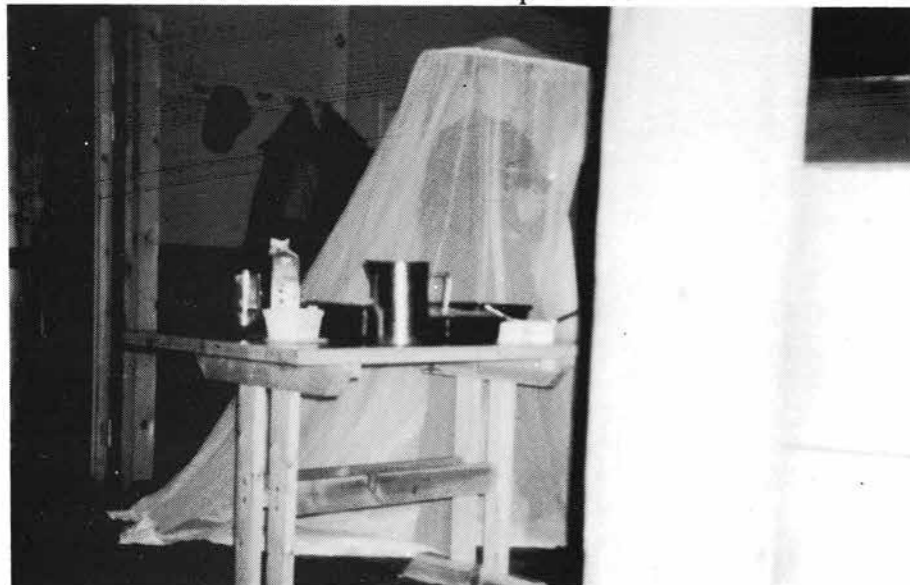
6) Viikon pieleenmennyt källi: poronlihojen kaivaminen lumikuopasta ja niiden piilottaminen uuteer paikkaan, josta keittiön tädit eivät varmasti olisi osanneet etsiä...harmi vaan, että joku oli jo vienyt lihat....

Viikon ikävin sattumus:

Mursusen Johanna päätti kokeilla lämmintä suihkua ja poltti itsensä oikein huolella...tapaus tosin järkytti muita paljon enemmän kuin itse potilasta.

Lapista huhui:

MIKKO

Yrjönpäivänjuhlassa nähtiin Varispartion dramatisoima Pyhän Yrjön tarina.

Kaskenkaatajat täytti vuonna 1998 35 vuotta. Merkkivuotta juhlistettiin pitkästä aikaa järjestetyn Yrjönpäivän juhlan yhteydessä. Vuoden kesäleiri oli piirileiri Ilves'98 Jämijärvellä, jonne kaskenkaatajia osallistui 24. Jäsenmäärässä tapahtui pientä laskea. Vuoden lopussa Kaskenkaatajia oli 90.

Ilves oli ensimmäisiä leirejä, joilla käytettiin uutta viestintäteknologiaa. Valokuvamista varten saatiin käyttöön uudenlaisia digitaalisia kameroita, joiden muistikortille mahtui noin neljä kuvaa kerrallaan – tosin akkukin loppui yleensä samaan tahtiin. Niinpä leiriltä on jäänyt kuvia talteen lähinnä vain leirikirjan sivuille.

Uutta laumaa ei vuoden aikana aloitettu. Kun vanhimmat jaguaari-sudarit siirtyivät syksyllä vartioon, toimi syksyllä ainoastaan kaksi laumaa. Varispartio lopetti keväällä oman urakkansa. Uusia vartioita aloitettiin kaksi: Karhu ja Mäyrä. Karhua johtivat **Jukka Kilpinen** ja Antti Hieta, Mäyrää puolestaan **Aaro Koskela** ja **Lauri Myllyntausta**.

Lippukunnan toiminnasta välittyä vuosikertomuksen valossa pieniä hyytymisen merkkejä. Etenkin retkeily oli vähentynyt huomattavasti 1990-luvun puolivälistä. Vuonna 1998 toimineet neljä vartiota tekivät yhteensä kahdeksan retkeä eli kaksi retkeä vartiota kohden. Vartiotoiminnan hiipumisen taustalla oli muun muassa Remun ja Teriksen lähteminen armeijaan ja opiskelemaan. Se, ettei syksyllä aloitettu uutta laumaa, vaikutti puolestaan huomattavasti sudenpentuosaston aktiivisuuteen.

Tilastoja selittänee osaltaan se, että Kaskenkaatajien toiminta oli siirtynyt nuoren johtajiston aikuistuesssa metsistä piirin tasolle. Parta mainitseekin lippukunnan toiminnan monipuolistuneen, kun on osallistuttu yhä enemmän toimintaan piirin tasolla. Vielä muutama vuosi aikaisemmin Remu, Teris, Hanski ja Hidu veivät poikia ahkerasti Seitsemänlamminsuon retkialueelle. Vuonna 1998 Remu toimi Hämeen piirin vartiojaostossa, Hidu kisajaostossa sekä Hämeen Viestin toimituskunnassa sekä Hanski Hämeenlinnan alueohjaajana. Lisäksi koko vaeltajaryhmä Naskali toimi aktiivisesti Viesti- ja pelastuspalvelutoiminnassa.

Juhlavuoden viimeisessä lippukuntapostissa Hidu mainitsee lippukunnan nuorten johtajien piiritason toiminnan nostaneen Kaskenkaatajat yhdeksi koko piirin aktiivisimmista lippukunnista. Samaan kastiin Tampereen Kotkien ja Viinikan Sinisten kanssa. Lippukuntatasolla oltiin kuitenkin otettu muutama askel taakse päin. Uudet vartionjohtajat eivät olleet vielä kasvaneet korvaamaan tämän vahvan ikäkauden jättämää aukkoa. Lisäksi Varispartion lopettaessa toimintansa yksikään poika ei jatkanut toimintaa vartionjohtajana. Tämän seurauksena vanhoja vartionjohtajia jouduttiin kuormittamaan entistä enemmän. Esimerkiksi Antti Hieta toimi kahdessa eri vartiossa vartionjohtajana. Näin ollen on selvää, että vartionjohtajien resurssit menivät koloiltojen pitämiseen, minkä seurauksena retkeilyyn jäi käytettäväksi entistä vähemmän voimavaroja.

Vuonna 1999 retkeilyn vähenemiseen reagoitiin Remun ja Teriksen muodostaman Retkeilyn Edistämisosaston eli REO:n voimin. Pois paikkakunnalta muuttaneet Remu ja Teris olivat huolestuneita vartioiden retkeilyn vähenemisestä, mihin he pyr-

kivät reagoimaan perustamalla REO:n. REO järjesti talvella Kantohärkä 99 -nimisen kaupunkiseikkailun sekä syksyllä Suopöllö-nimisen retken Seitsemänlamminsuolle. Kantohärkä jouduttiin kuitenkin perumaan vähäisen osallistujamäärän vuoksi. Suopöllölle sentään saatiin osallistujia ja se onkin jäänyt väijytyksineen ja hakkuuaukealla järjestettyine speaktaakkeleineen ainakin allekirjoittaneen mieleen yhdeksi ikimuistoisimmista retkistä.

Vanhin lauma, Skorpionit, lopetti toimintansa keväällä. Syksyllä Hidu aloitti uuden Tiikerit-lauman. Vuoden loppuun mennessä hän sai houkutelua laumaa johtamaan kaksi vanhempaa, **Paavo Peltoniemen** ja **Arja Pataman**. Näin Hidu saattoi itse jättäytyä syrjään lauman toiminnasta. Vanhin vartio, Hukka, lopetti toimintansa keväällä. Termiitti, Mäyrä ja Karhu jatkoivat vanhaan malliin ja saivat syksyllä seurakseen uuden Kettu-vartion. Kettua johti **Lauri Hanhimäki** apunaan **Markus Suomi** ja Hidu.

Kaska-fanituotteita lanseerattiin myymällä lippukunnan logolla varustettuja lippiksiä ja sukkaa. Idea lippiksistä oli syntynyt jo Fyrry-leirillä, kun oltiin nähty pankin lippiksiä, jotka oli väritetty täysin Kaskenkaatajien väreillä. Ensimmäiset versiot syntyivätkin näistä lippiksistä, joista poistettiin alkuperäinen logo ja ommeltiin tilalle Kaska-logo. Ville Tarhala jatkoi jamboree-perinnettä osallistumalla Chilen jamboreelle.

Rakas sisarlippukunta

Yhteistyö Liekkityttöjen kanssa tiivistyi 1990-luvun alussa, jolloin Jäkälä-vaeltajavartion kanssa tehty yhteistyö oli jatkuvaa. Olihan vartioiden kolot samoissa tiloissa ja taustayhteisökin oli sama. Suurena vaikuttimena oli partiotyöntekijä Elvi Lillukka, joka kuului Liekkityttöihin. Myös koko partioliikkeen yhdistyminen auttoi asiaa, kun vanha tyttö- ja poikapartion jako alkoi murtua ja myös piiritason järjestöt yhdistettiin saman katon alle. Kun yhteistyö Li-Tyjen kanssa vahvistui, ei toiminta aina rajoittunut partiopuuhasteluun, vaan onpa matkoilla syntynyt useita romanssejakin.

Vielä 1990-luvun alussa yhteistyö ei ollut niinkään koko lippukunnan kattavaa, vaan rajoittui vartioiden toimintaan. Vuosituhannen vaihteessa yhteistyötä ruvettiin tekemään laajemmin. Vuonna 2000 järjestetty Jättiläisen tie -sudenpentuleiri oli ensimmäinen lippukuntien yhteinen suurempi tapahtuma. Tämän jälkeen yhteistyö yleistyi niin leirien kuin vaellustenkin muodossa.

2000

Vuosituhanen alussa lippukunnan jäsenmäärä oli laskenut 80:een jäseneen. Jäsenmäärän laskua selittää se, ettei vuonna 2000 aloitettu lainkaan uutta laumaa. Kun myös kaksi vuotta aikaisemmin jäätiin ilman uutta laumaa, oli jäsenmäärä laskenut 15:llä hengellä kolmen vuoden aikana. Toisaalta vanhoista jäsenistä saatiin pidettyä hyvin kiinni, sillä muuten jäsenmäärän lasku olisi ollut huomattavasti rajumpaa.

Vuoden merkkitapahtuma oli kesäkuussa järjestetty SP:n Suurjuhla Helsingissä. Tapautumaan osallistui 32 kaskalaista. Kesällä järjestettiin Liekkityttöjen kanssa yhteinen sudarileiri Jättiläisten tie Vähässäkyrössä. Vartiolaisilla ja vaeltajilla puolestaan oli mahdollisuus osallistua Joosepin loikka 2000 -vaellukselle Lappiin. Hidu osallistui heinäkuussa World Scout Moot -leirille Meksikossa.

Uuden sudenpentulauman aloittaminen jäi haaveksi, koska vanhemmista ei saatu värvättyä johtajia. Pentuja olisi kyllä ollut tarjolla. Kun vanhimmat sudarit, Kotkat, saivat Susi-vaiheen keväällä päätökseen, toimi lippukunnassa ainoastaan Tiikerit-lauma.

Jos oli vaikeuksia laumanjohtajien löytymisessä, ei se helppoa ollut myöskään vartionjohtajien suhteen. Syksyllä aloitti uusi Skorpioni-vartio, jota ryhtyivät vetämään lopulta Antti Hieta ja **Jussi Purontakanen**. Mäyrä-vartio jatkoi vanhassa koostumuksessaan koko vuoden, mutta Termiitti- ja Karhu-vartioiden yhdistettiin syksyllä, sillä molemmat olivat kutistuneet liian pieniksi. Uuden vartion nimeksi valittiin Muura-haiskarhu ja johtajina toimivat Jukka Kilpinen, Ville Tarhala sekä Antti Hieta.

Tilastot paljastavat karua totuutta vartioiden retkeilystä. REO:n toiminnan lakattua, saivat vartioiden järjestettyä ainoastaan 1,5 reissua vartiota kohden vuodessa. Parta huomioi vuosikertomuksessa, että partioliike elää koko valtakunnan tasolla pienoista lamakautta. Kaska-identiteettiä saatiin sentään vahvistettua uudella Kaska-t-paidalla.

2001

Hanski aloittaa lippukunnanjohtajana

Vuonna 2001 Kaskan johtajistossa tapahtui suuria muutoksia. Parta jätti lippukunnanjohtajuuden seitsemän vuoden jälkeen Hanskille, joka oli toiminut jo muutaman vuoden lippukunnanjohtajan apulaisena. Parta oli jo 1990-luvun lopulla ilmoittanut halustaan siirtyä sivuun lippukunnan johdosta. Lippukunnanjohtajan apulaiseksi oli tiinkin valittu Antti Anttila siinä tarkoituksessa, että hän nousisi lippukunnanjohtajaksi Parran jälkeen. Antin ennenaikaisen poistumisen takia lippukunnassa jouduttiin kuitenkin miettimään uusia vaihtoehtoja.

Parran pitkällisen kannustuksen jälkeen Hanski otti lippukunnanjohtajan pestin vastaan vuonna 2001. Parta jäi vielä muutamaksi vuodeksi lippukunnanjohtajan apulaiseksi. Työnjakona oli, että Parta vastasi edelleen sudenpentutoiminnasta ja Hanski vartiolaisista ja vaeltajista. Pikkuhiljaa myös sudenpentujohtajien rekrytointi siirtyi Hanskille ja nuoremmat johtajat saivat vartiotoiminnan luotsaamisen vastuulleen.

Nuoret Antti Hieta ja Jussi Purontakanen ottivat myös lisää vastuuta lippukunnassa. Antti ryhtyi sammoksi ja Jussi sihteeriksi. Pitkäaikainen rahastonhoitaja **Matti Jokitie** siirtyi myös syrjään ja hänen pestiään jatkoi **Jouni Kononow**. Jones toi lippukunnan taloudenpitoon jämakkyttä: hän vaati lippukunnan käteiskassan poistamista ja korosti, että kaiken rahaliikenteen oli oltava nähtävissä kirjanpidossa.

Uusi johtajisto näyttää saaneen Kaskenkaatajissa uuden noususuhdanteen aikaan, sillä jäsenmäärä lähti jälleen kasvuun ollen 84. Suurin syy kasvuun oli uuden lauman aloittaminen syksyllä. Vanhat Tiikerit saivat seurakseen Hauet-lauman. Uuden lauman aloittamisen ehtona oli jälleen, että johtajat saadaan vanhemmista. Menetelmä tuottikin tulosta, sillä haulle saatiin kolme innokasta johtajaa: **Katja Laakso**, **Ritva Launonen** ja **Juha Salminen**. Uudet johtajat kävivät heti syksyllä laumanjohtajakurssin, minkä lisäksi he saivat tukea Hanskilta ja Sami Lehmukselta, jotka toimivat

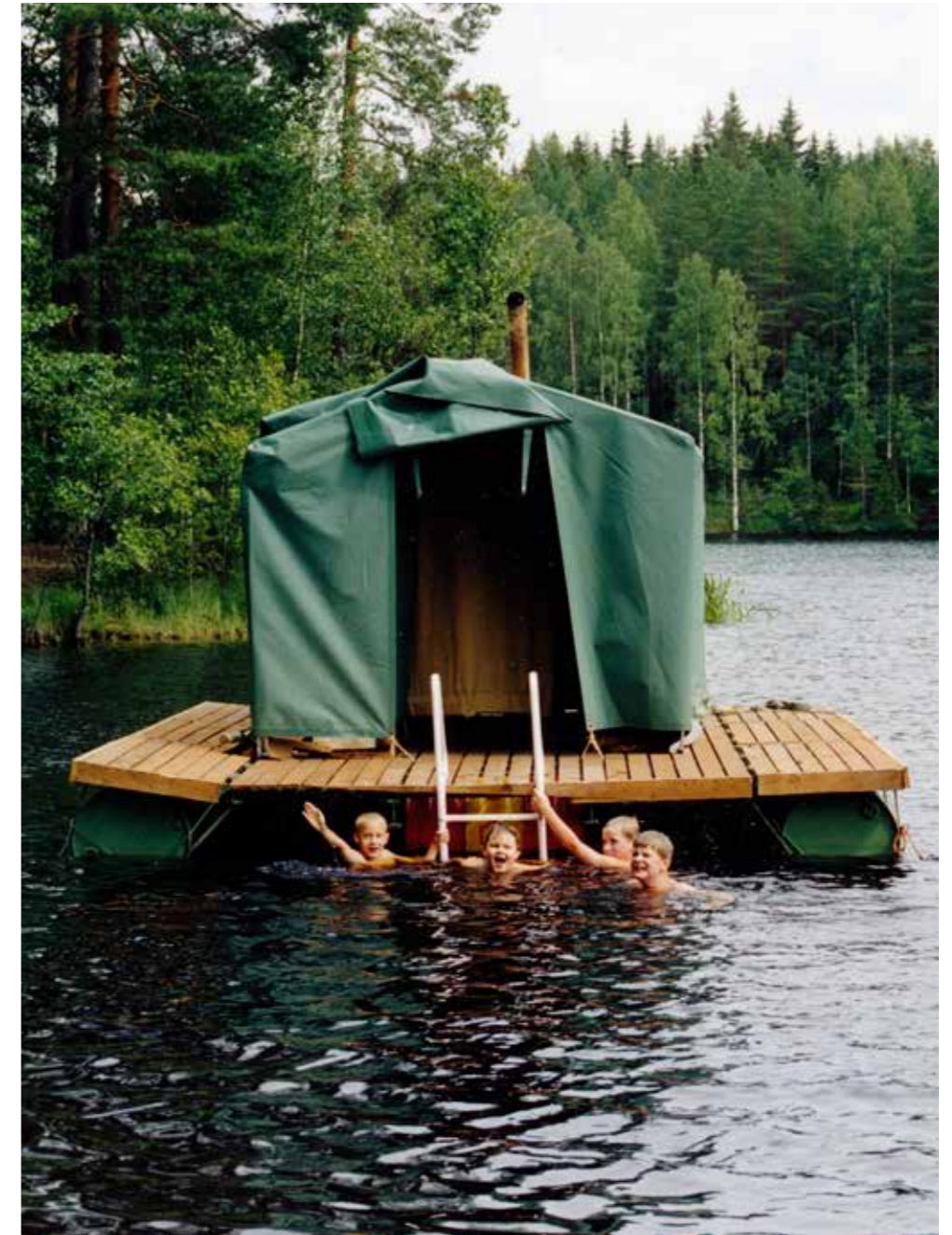

lauman kummeina. Kurssin ja kummitoiminnan myötä johtajat saatiin sitoutettua paremmin lippukunnan toimintaan.

Vartio-osaston toiminta oli parina edellisvuotena päässyt hivenen hiipumaan. Mäyrä-vartio toimi edelleen Lauri ”Hemmo” Myllyntaustan ja Aaro Koskelan johdolla, mutta vartion toiminta oli hiipunut melko hiljaiseksi vartiolaisten vähäisen osanoton vuoksi. Muurahaiskarhuissa puolestaan oli aktiivisia vartiolaisia, mutta vartionjohtajien voimavarat olivat koetuksella. Hanski ja Sami Lehmus ottivat muurahaiskarhut huostaansa kevään ajaksi. Hanskin ja Samin johdolla Muurahaiskarhut remontoivat Kaskan kolon uuteen uskoon. Skorpionivartio jatkoi kevään Antti Hiedan ja Jussi Purontakasen komennossa. Syksyllä Muurahaiskarhujen vanhimmat vartiolaiset, **Sami Kiviharju** ja **Lauri Helkiö**, siirtyivät Skorpionien uusiksi johtajiksi. Uudet vj:t saivat syksyn kuitenkin vanhoilta johtajilta opastusta pestiinsä, joten Antti ja Jussi pysyivät mukana vartion toiminnassa.

Vuonna 2001 toiminta oli viime vuosiin nähden aktiivisempaa. Kesällä osallistuttiin Hämeenlinnan alueen partiolaisten järjestämälle Kaiku 2001 -leirille Evolla. Kaskalaisia osallistui myös alueen hiihtolomaleirille Lappiin sekä piirin juhlaleiri Kielakselle. Lippukunta järjesti myös oman talvileirinsä Tammelassa.

Kaskenkaatajat saivat näkyvyyttä saunalautta Rötjärkeellään. Rötjäre oli vaeltajien ja kaukopartiolaisten voimainponnistus, joka oli esillä Kaiku-alueleirillä sekä Elomesuilla, missä Hämeenlinnan alueen partiolaisilla oli ensimmäistä kertaa esittelyalue.

2002

Jäsenmäärä jatkoi edellisvuoden tapaan kasvuaan. Kaskenkaatajia oli vuonna 2002 90. Kuten viime vuonnakin, Kaskenkaatajissa aloitti syksyllä uusi lauma. Paavo Peltoniemi ja Arja Patama saivat keväällä Tiikerit-lauman johdettua susi-vaiheen läpi, joten Pate oli syksyllä valmis aloittamaan uuden lauman. Laumaan oli jälleen tarjolla enemmän uusia pentuja kuin kyettiin ottamaan vastaan. Paten kanssa uutta Seep-rat-laumaa ryhtyivät vetämään kalustonhoitajana toiminut Jani Kontio sekä uutena johtajana mukaan tullut **Risto Koivisto**. Hauet jatkoivat toimintaansa vanhaan malliin. Sudenpennot osallistuivat kesällä piirin järjestämälle Hiisi-leirille.

Vuosien 2001 ja 2002 vuosikertomuksista käy ilmi, että Hanskin tavoitteena on ollut ensimmäisinä lippukunnanjohtaja-vuosinaan vartiotoiminnan elvyttäminen. Hanski oli ottanut jo vuonna 2001 vanhimman Muurahaiskarhu-vartion huostaansa Sami Lehmuksen kanssa. Muurahaiskarhut jatkoivat vielä vuoden 2002 tällä kokoonpanolla, vaikka vartiolaiset alkoivat myös itse toimia vartionjohtajina. Paten ja Arjan johtama Tiikerit oli pysynyt suurikokoisena laumana loppuun saakka, joten laumasta saatiin muodostettua kaksi vartiota. Syksyllä 2002 **Tommi Leinamo** ja **Jani Malin** aloittivat Liito-orava-vartion. **Aki Ojanperä** ja **Jyrki Nissi** puolestaan Ilves-vartion.

Uudet vartioiduoreine johtajineen toivat vartio-osastoon kaivattua aktiivisuutta. Hemmon ja Aaron johtaman Mäyrä-vartion toiminta alkoi puolestaan vähitellen hiipua. Hanskin asettamat tavoitteet vartio-osaston aktivoitumisesta toteutuivat kuitenkin hyvin, sillä vartiolaiset alkoivat jälleen retkeillä ahkerammin. Suurin vartio-osaston tempaus oli syksyllä järjestetty Muurahaiskarhu-vartion Lauttaralli eli kanoottivaellus. Vaeltajia puolestaan osallistui talvella Lapin hiihtolomaleirille sekä kesällä Kinnaroddenin vaellukselle Norjaan. Lisäksi vaeltajat osallistuivat partiotaitojen Karonkka-nimisten syys-SM-kisojen järjestämiseen Hämeenlinnassa. Kaskenkaatajilla oli suuri panos kisojen järjestämisessä Hidun toimiessa kilpailunjohtajana.

2003

Vuonna 2003 juhlittiin lippukunnan 40-vuotista taivalta. Juhlavuoden tärkein tapahtuma oli Vähässäkyrössä järjestetty Onni 2003-kesäleiri. Onni järjestettiin Fyrryn tapaan Parran sukutilalla. Tällä kertaa leiri oli kuitenkin yhteinen Liekkityttöjen kanssa, joten paikalla oli huomattavasti enemmän leiriläisiä.

Juhlaleirin lisäksi järjestettiin marraskuussa varsinainen juhlatilaisuus Jukolan koululla. Ohjelmassa oli musiikkia ja muisteluja vuosien varrelta. Tarjoiluista vastasi sisarlippukunta Liekkitytöt. Juhlissa lippukunnan 1960-luvun johtajisto lahjoitti ikuisesti kiertävän Villen Viesti -palkinnon, joka johtajien äänestyksen perusteella annetaan aktiiviselle johtajalle tai vartiolle joka vuosi.

Hanski ja Hidu junailivat 40-vuotisjuhla.

Kaskenkaatajien 1960-luvun johtajat lahjoittivat lippukunnalle ikuisesti kiertävän Villen Viesti -palkinnon.

Lisäksi juhluvuoden kunniaksi järjestettiin toukokuun alussa Liekkityttöjen kanssa yhteinen vartiolaisten vaellus Hanhenmarssi Evolla. Vaelluksen tavoitteena oli palauttaa lippukuntaan vaellusperinteet, jotka olivat vuosien varrella hiipuneet. Hanhenmarssi aloitti pitkän vaellusperinteen: Evon-vaelluksen jälkeen Kaskenkaatajat ja Liekkitytöt ovat järjestäneet lähes joka vuosi vartiolaisille tarkoitetun kevätvaelluksen. Perinteeksi on myös muodostunut vaellukselle valmistava Eräeväät ja eräätkin taidot -koulutusviikonloppu.

Lippukunnan jäsenmäärä kasvoi edelleen nousten 93:een. Yhteistyö Liekkityttöjen kanssa näkyi myös sudenpentutoiminnassa, sillä sisarlippukunnan kanssa järjestettiin keväällä yhteinen sudenpentuleiri Kalvolassa. Hauet ja Seeprat jatkoivat vanho-

jen johtajiensa komennuksessa. Syksyllä uusi lauma sai nimekseen Gorillat ja johtajikseen kokeneet Tapani ja **Kirsi Pennasen** sekä Ville Tarhalan.

Mäyrä-vartion toiminta päättyi keväällä. Lippukunnan onneksi vanhoja sudareita ei ollut siirtymässä vartioon. Mäyristä ei nimittäin yksikään poika jatkanut toiminnassa vartion lopetettua. Toisaalta juuri tämä seikka saattoi johtaa siihen, etteivät Mäyrä-vartiolaiset pysyneet mukana lippukunnan toiminnassa. Mikäli pojille olisi ollut tarjolla pesti vartionjohtajana, olisi heidät kenties saatu motivoitua mukaan toimintaan. Skorpiooni, Ilves ja Liito-orava puolestaan jatkoivat toimintaansa ilman suuria muutoksia. Syksyllä Jani Malin aloitti opiskelut toisella paikkakunnalla, joten hän joutui jäämään Liito-oravien toiminnasta syrjään. Tommin avuksi tuli sampona toimiva Antti Hieta.

Pukuloistoa Onni-leirillä.

Hanhenmarssi Hanskin Ko-Gi-raportin pohjalta:

Vaellus alkoi juhlatunnelmissa vappuaattona. Lähtö tapahtui Poltinahon seurakuntatalolta kello 17.00. Matka alkoi linja-autokuljetuksella Tarusjärven rannalla sijaitsevalle Hämeenlinnan kaupungin retkeilyalueelle. Illan ohjelmaan kuului munkin paistoa trangialla, siman juontia ja partiomaista kisailua.

Torstiaamun valjetessa aamupalan ja koti-ikävä hoidon jälkeen suuntasimme vartio kerrallaan omaa reittiä maastoon. Oma kummivartiomme lähti ennen minua ja Milkoa maastoon ja ajattelimme, että selkeää reittiä pitkin matka taittuisi helposti ensimmäiselle yöpaikalle. Koska vartio ei sovitulla ruokapaikalla näkynyt, ajattelimme, että ensimmäisen päivän reitin lyhyden vuoksi pojat ovat päättäneet mennä suoraan yöpaikalle. Yöpaikalle saavuttuamme huomasimme, ettei vartiota siellä ollut. Samalla Niisku tuli ilmoittamaan, että vartio on eksynyt. Kahden johtaja-parin suorittama puolentoista tunnin etsintä tuotti tuloksen ja vartio löytyi peuran ruokintakatoksen alta värjöttelemästä. Vartiota oli kielletty liikkumasta ennen tarkan sijainnin saamista. Samaan aikaan Niisku ja Henna huolehtivat muusta vaellus porukasta. Saavuttuamme yöpaikalle, oli partiomaiseen tapaan muu ryhmä valmistanut noin kahdenkymmenen kilometrin matkan taittaneelle ryhmälle valmiiksi ruuan. Koko edellisen yön ja kuluneen päivän sade oli kastellut valtavan määrän varusteita. Muitakin retkeilyvarusteita oli kastunut niin paljon, että totesimme kuivauksen ainoaksi mahdollisuudeksi vaelluksen jatkamiseen. Vaihtoehtoina oli tilata talviteltoa tai kuivata varusteita kiintolaavussa.

Lähellä tiedettiin olevan vastakkain olevat kiintolaavut, joiden lukollisen oven saisi katon kautta auki. Se oli paras vaihtoehto ja neljän johtajan voimin läpi yön kestänyt kuivaus mahdollisti aamulla kaikille kuivat varusteet. Jälkeenpäin suoritimme kaupungille vuokran laavusta.

Perjantiaamuna keli oli jo huomattavasti parempi ja matka Sorsakolulle taittui suunnitelmien mukaisesti. Illalla oli vuorossa Teikon ja Remun vetämä seikkailu.

Lauantiaamu valkeni entistä komeampana ja edessä oli vielä matka Rahtijärven kämpälle. Väsymystä oli jo nuorimmissa havaittavissa. Ilta sujui teltoja kuivaten, iltaohjelmaa esittäen, saunoen ja Niiskun synttäririkakkaa syöden. Uni maistui jokaiselle.

Sunnuntiaamuna oli linja-auton pakkaus ja aamupala. Noin kymmenen aikaan suuntasimme Hämeenlinnan kautta Tampereelle paraatiin. Sieltä matka jatkui vielä Nokian Edeniin, kylpylään köllöttelemään. Itse olin illalla ainakin aivan puhki ja tarinat kertoo, etteivät muutkaan vaeltajat omaa sänkyään liiemmin vieroksuneet.

Vaellukselle osallistui yhteensä 28 henkilöä, joista Kaskalaisia oli viisitoista. Vaellusvartioita oli viisi, joihin johtajat oli ripoteltu ns. kummeiksi. Täysi-ikäisiä johtajia joukossa oli 7 henkilöä.

Onni 2003 -leiri Hanskin KoGi -raportin pohjalta:

Paavo Peltoniemen ohjastama linja-auto aloitti matkansa kohti Vähääkyröä lauantiaamuna 28.6. Auton teknisten ongelmien vuoksi bussi tuli pari tuntia myöhässä aiotusta ajankohdasta. Leiripaikkaan tutustumisen jälkeen alkoivat teltat nousta yksi toisensa jälkeen pellolle. Aitoja, portteja, solmuja ja muita rakennelmia syntyi johtajien opastuksella. Lisää rakennusrankaa haettiin läheisestä metsiköstä ja illan saapuesssa oli komea leiri pystyssä.

Sunnuntiaamuna valkeni harmaana, mutta ei onneksi sateisena. Aamiaisen jälkeen suuntasi koko 75-päinen leirijoukko kävellen kohti Vähänkyrön kirkkoa. Leiriläiset hoitivat jumalanpalveluksessa virsikirjojen jaon, kolehdin keruun ja tekstien lukemisen. Kirkkokahvien jälkeen alkoi matka takaisin leirille.

Illalla oli vuorossa leirin avajaiset läheisellä vanhalla louhoksella. Muutaman puheen, leikkien ja laihialaisjuttujen siivittämät avajaiset päättyi johtajien esittämään näytelmään. Näytelmässä Hannu Hanhi oli hukannut onnenhevosenkenkensä, jota

ei tuolloin vielä löytynyt. Koko leirin ohjelma pohjautui näytelmän hevosenkengän etsintöihin.

Maanantaiaamuna alkoi varsinaiset ohjelmat pyöriä. Vartiolaaisilla oli puujalkojen tekoa, ympäristörasti, palvelua ja vierailu pläkkisevän verstaalle. Siellä jokainen sai tehdä oman korttelin, eli pläkkipeltisen mukin. Iltapäivällä ohjelma jatkui haikin muodossa. Sudenpentujen ohjelma sisälsi leikkejä, uintia ja myös vierailun verstaalle, missä jokainen sai tehdä oman formun, eli piparkakkumuotin. Illalla oli vuorossa vielä sauna.

Tiistaina oli vuorossa maakuntakierros. Uupuneet vaeltajat palasivat haikilta ennen aamulla. Nopea varusteiden vaihto ja matkaan. Kierros kulki Hackmannin tehtaanmyymälän, Petulian kivikaupungin, Laihian kotiseutu- ja nuukuurenmuseon kautta Vaasaan, johon olimme varanneet ruokailun. Syömisen jälkeen matka jatkui Raippaluodon sillalle, jossa syötiin jäätelöt ja rohkeimmat kävivät uimassa meressä.

Kierros jatkui kävellen Suomen suurimman sillan ylittämällä.

Keskiviikkona oli vuorossa vesipainotteista ohjelmaa. Sudenpennut kokeilivat ensin kanootteja, jonka jälkeen vartiolaaiset lähtivät niillä melomaan pitkin Kyröjokea. Vartiolaaiset olivat aloittaneet aamun maastoafrikantähdellä. Iltapäivällä oli sudareilla Parran suunnittelema kisa, vartiolaisten puolestaan jatkoivat melontaa. Vielä mahtui mukaan viimeiset uinnit ja sitten alkoikin leirin päättäjäiset. Mukana oli puhetta, kiitoksia, korttelien jakoa, huutoja ja tietenkin loppuhuipennus Hannu Hanhen hevosenkengän etsintään. Leiriin palatessamme olivat Elvi ja Tuija loihtineet meille lettuja ja muuta pientä purtavaa. Ilta jatkui pitkään johtajien kesken saunoen, vitsiä ja tarinoita kertoen.

Torstiaamuna oli vuorossa enää leirin purku ja tavaroiden pakkaus autoihin. Viikon tiivis yhdessäolo ja tekeminen olivat ohi. Pitkään vedetty projekti oli saatu päätökseen. Monet pohdinnat, naurut ja surut olivat tästä eteenpäin vain muistoja. Vaikeinta oli laskea toisen kädestä irti ja sanoa hei. Itse elin leiriä ainakin vielä viikon eteenpäin.

Vuonna 2004 lippukunnan jäsenmäärä kasvoi suuremmaksi kuin koskaan aikaisemmin: Kaskenkaatajissa oli 109 jäsentä. Lisäksi lippukunnasta tuli syksyllä virallisesti rekisteröity yhdistys. 18.10.2004 alkaen lippukunta on ollut Kaskenkaatajat ry. Rekisteröitymisprosessin puuhamiehenä toimi rahastonhoitaja Jouni Kononow.

Vuoden aikana niin sudareiden kuin vartiolaistenkin toiminnassa näkyi yhä enemmän panostusta retkeilyyn. Sudenpentuosastolla yhteistyö Liekkityttöjen kanssa oli erittäin tiivistä: keväällä retkeiltiin Tyrvännön SLEY:n leirikeskuksesta, kesäleiri järjestettiin Tammelassa ja syksyllä valettiin Evolla. Evon sudenpentuvaelluksen myötä alkoivat myös lippukunnan nuorimmat vaeltaa vuosittain. Hanskin ja Liekkityttöjen lippukunnanjohtajan **Niina ”Niisku” Saartenkorven** yhteistyönä syntyneeseen sudenpentuvaellukseen suhtauduttiin aluksi epäileväisesti. Osa sudenpentujohtajista piti vaeltamista liian raskaana sudenpennuille. Ideana ei kuitenkaan ollut tehdä rankkaa vaellusta, vaan totuttautua vaeltamiseen, jotta nuorimmilla vartiolaaisilla olisi pehmeämpi lasku heidän lähtiessään ensimmäisille vaativammille vaelluksilleen.

Syksyllä uuden lauman kaikki vetäjät saatiin rekrytoitua lasten vanhemmista. Homman ottivat vastaan **Isto Virtanen, Jari Markkula ja Jukka Saario**. Tämä oli lippukunnan kannalta erittäin tärkeää, sillä kaikki kolme johtajaa todella innostuivat toiminnasta ja heistä tuli sudenpentutoiminnan kantavia tekijöitä.

Vanhimman Hauet-lauman pennut siirtyivät syksyllä vartioon. Uuden Haukka-vartion johtajat tulivat Kotka-vartiosta. Uudet vartionjohtajat olivat **Mika Joro, Aki-Peteri Heikkilä ja Niko Hämäläinen**. Vartiolaaiset osallistuivat talvella HAP:in leirille Janakkalassa, Liekkityttöjen kanssa järjestetyille keväuvaellukselle Ruovedellä sekä vuoden kohokohtaan SP:n suurleiri Tarukselle, joka järjestettiin Evolla. Tarus-leiri ylitti valtakunnallisen uutiskynnyksen äärimmäisen kovien olosuhteiden vuoksi: partiolaaiset selviytyivät vuorokausia kestävästä sateista kunnialla.

Mielenkiintoinen perinne sai alkunsa joulujuhlissa, kun Villen Viesti -palkinto jaettiin ensimmäistä kertaa vuoden ansioituneimmalle johtajalle. Ensimmäisenä palkinnon sai Antti Hieta.

Neljän kasvukauden jälkeen lippukunnan jäsenmäärä kääntyi laskuun. Syksyllä uuden lauman aloittamista ei mainostettu lainkaan, mutta tästä huolimatta uusia sudenpentuja oli tulossa muutama. Nämä innokkaat saatiin sijoitettua viime vuonna aloittaneeseen Sudet-laumaan.

Vuoden aikana järjestettiin kolme koko lippukunnan yhteistä leiriä. Tammikuussa järjestettiin Seitsemänlammin suolla Hyhmä-05. Nimestään huolimatta leiri vietettiin erittäin loskaisessa säässä. Vaikeista sääolosuhteista huolimatta retkeilyalueelle saatiin rakennettua uusi silta leiriläisten voimin. Kesällä vietettiin Liekkityttöjen kanssa yhteistä Loiske-kesäleiriä Räyskälässä. Syksyllä järjestettiin Syöksynsuun leirikokouksessa vielä lippukuntaleiri.

Lisäksi sudenpennut osallistuivat keväällä Liekkityttöjen kanssa järjestetyille Lohikäärmeen metsästys -leirille. Syksyllä järjestettiin jälleen sudarivaellus yhdessä Liekkityttöjen kanssa. Tällä kertaa valettiin Suvipielisen maastossa. Vartio-osasto vahvistui uudella Naali-vartiolla Seeprat-lauman siirtyessä vartioon. Naalien johtajiksi ryhtyivät **Antti Kätkytniemi**, **Valeri Helvamo** ja **Ville Tuomi**. Omien retkien ja riihityksen lisäksi vartiolaiset osallistuivat kevätvaellukselle Seitsemisiin. Vaeltajat puolestaan osallistuivat HAP:in järjestämälle vaellukselle Ruotsin Kebnekaiselle.

Edellisvuosina vahvistunut yhteistyö Liekkityttöjen kanssa oli monipuolistanut huomattavasti lippukunnan toimintaa. Uutena retkeilymuotona yleistyivät vaellukset. Erityisesti Niiskun ja Hanskin yhteistyö mahdollisti erilaisten vaellusten järjestämisen. Vaelluksia järjestettiin niin sudareille lähiseudulla, vartiolaisille Etelä-Suomen kansallispuistoissa kuin vaeltajille jopa Suomen rajojen ulkopuolella.

Lippukunnan tiedotus otti aimo harppauksen, kun Kaskenkaatajille perustettiin omat internet-sivut. Sivut laittoi pystyyn **Jari ”Jarde” Markkula**, joka onkin toiminnut tästä lähtien lippukunnan webmasterina.

Aikuisena partioon

Lippukunnan kasvun tärkein tekijä on ollut lasten vanhempien rekrytoiminen mukaan toimintaan. Ilman vanhempia moni lauma olisi jäänyt perustamatta. Osa mukaan tulleista vanhemmista on innostunut lippukunnan toiminnasta niin paljon, että he ovat olleet jopa Kaskenkaatajien kantavia voimia. Tästä oiva esimerkki on Isto ”Ipa” Virtanen, joka aloitti laumanjohtajana vuonna 2004. Ipa kertoo partiopolustaan seuraavasti:

”En tiennyt itse partiosta mitään. Otimme partiosta pojan kanssa selvää syksyllä Elo-messujen partio-osastolla. Soitin pariin lippukuntaan, joiden kokoontumispaikka oli lähinnä kotia. Soittaessani KasKan silloiselle lippukunnanjohtajalle Hanskille, hän ilmoitti samantien, että lauma on täynnä, mutta poika pääsee mukaan, jos isä ilmoittautuu laumanjohtajaksi. Sain hieman infoa siitä, mitä se laumurin homma tarkoittaisi ja ilmoitin, että tulen infoiltaan ja ilmoittaudun mukaan. Infoillasta sain ensimmäisen kontaktin partioon ja silloinen akela Pate teki olemuksellaan vaikutuksen ja antoi mukavan vaikutelman aikuisen roolista partiossa. Pentueen mukana aloittaneet Jarde ja Jukki olivat useereina paremmin sisällä ryhmän vetämisessä, mikä tuntui minusta vaikealta. Omat odotukseni kasvoivat sitä mukaa, kun opin partion ja lippukunnan juttuja ja ymmärsin, miten partiomenetelmä toimii. Samalla huomasin, että oma puuseppätausta oli pentueelle ja lippukunnalle hyödyksi. Edellisenä keväänä lo-

pettaneen lauman johtaja Ritva Launonen toimi laumamme kummina alkuun, samoin Hanski kävi koloilloissa opastamassa.

Johtajistoissa kuuli muiden ryhmien toiminnasta ja näki, kuinka nuoret ottivat vastuuta monista tehtävistä. Lippukunnan toiminta vaikutti aktiiviselta ja meidät uudet otettiin hyvin vastaan. Lippukunnan tyyli ja toimintatavat olivat mieleisiä. Me uudet laumurit saimme heti pestejä leireille sekä tapahtumiin ja sitä myötä pääsimme kiinni toimintaan. Meitä kannustettiin osallistumaan kursseille, mikä oli hienoa. Ensimmäinen koulutus oli akelakurssi. Siellä oivalsin aikuisen roolin partiossa ja sen, että aikuisia on oltava mahdollistajina moniin erilaisiin tehtäviin, jotta partio olisi monipuolista ja laadukasta lapsille.

Kurssit ovat antaneet käsityksen toisten lippukuntien toiminnasta ja keskustelut toisten aikuisten ja nuorten kanssa ovat osoittaneet että toiminta KasKassa on varsin partio-omaista. Johtajat antavat tukea toisilleen ja apua voi aina pyytää. Erityisen hienoa on ollut nähdä omien lasten ”partioituminen”, heidän omatoimisuuden kasvaminen sekä rohkeus lähteä matkoille ja retkille. Partiokavereita on tullut paljon ja sen myötä hyviä ystäviäkin. Uusista kavereista on ollut apua niin partiossa kuin siviilissäkin. Partio on mahdollistanut omalla kohdallani hienoja reissuja erikoisiin paikkoihin, mihin ilman huivia ei olisi tullut mentyä.”

2006

Vaeltajia Kebnekaisella. Yläkuvassa Antti Hieta. Alakuvassa Reetta Laaksonen, Jyrki Nissi ja Aki Ojanperä.

Vuonna 2006 jäsenmäärä lähti jälleen kasvuun. Kun syksyllä aloitettiin kaksi laumaa yhtä aikaa, nousi jäsenmäärä uuteen ennätykseen ollen 113. Kesällä vuorossa oli Hämeen piirileiri Ilves-06, jonne Kaskenkaatajia osallistui 46 henkilöä. Piirileirin lisäksi sudenpennut retkeilivät jälleen talvella Tyrvännössä Liekkityttöjen kanssa ja syksyllä valettiin Rengossa. Syksyllä vietettiin myös koko lippukunnan yhteistä Hand Made-leiriä Syöksynsuussa, missä keskityttiin leirin nimen mukaisesti kädentaitojen harjoittamiseen. Syksyllä aloittaneita uusia laumoja ryhtyivät vetämään Jukka Saario, Jari Niemi ja Mikko Salonen sekä Tanja Latvala, Kari Kemppainen ja Juha Sillanpää.

Yhteisten tapahtumien lisäksi vartiolaiset osallistuivat talvella HAP:in talvileirille Jannakkalassa sekä keväällä valettiin Repovedellä. Syksyllä uutta Kotka-vartiota ryhtyivät vetämään Risto Järvinen ja Pauli Santala.

Repovedellä.

Kaskikaisat

Kaskenkaatajien äitivartio Kaskikaisat perustettiin 1966. Perustamisen perimmäisenä tarkoituksena oli varojen kerääminen Kaskenkaatajien Kainuuseen suuntautuvalla talvileirille. Tämän jälkeen toiminta jatkui erilaisten myyjäisten ja juhlien järjestämisenä. Myös Kaskenkaatajien lippu on Kaskikaisojen lahjoittama. Kaskikaisoja ei ole koskaan lakkautettu, mutta toiminta kuitenkin hiipui vuosien saatossa. Idea Kaskikaisojen uudelleen herättämisestä syntyi johtajistossa 2000-luvun puolivälissä. Mukaan saatiinkin innokkaita äitejä, jotka ovat auttaneet talkoissa, valmista neet joulujuhliin tarjottavia sekä toimineet leireillä muonitustehtävissä. Talkootyön vastapainoksi Kaisa-toimintaa organisoitua on järjestänyt Kaisuille omaa virkistystoimintaa.

Kaskenkaatajat – Nyt!

Silmissäni viipyilee kuva viime kesän Ilves 13 The Movie -leiriltä (Hämeen partiopiirin kesäleiri). Kaskenkaatajien isot äijät seisovat isot puuveitset kädessä, esiliinat ja uikkarit päällä keittiöllä tanssien ja laulaen: ”äijä-köökkiin.” Äijät ovat muonittaneet viikon ajan leiriä ja suoriutuneet tehtävästä erinomaisesti, vaikka kukaan ei aikaisemmin ole keittiöhommissa tässä mittakaavassa ollutkaan. Yhdessä tekemisen meininki ja ilo tarttuu, hauskaa on.

Tätä ovat Kaskenkaatajat parhaimmillaan: eri-ikäisiä ihmisiä tekemässä asioita yhdessä, tarttumassa toimeen pilke silmäkulmassa. Kenellekään ei tule mieleen sanoa, että emme osaa tai emme pysty. Kaskenkaatajien kanssa olen ollut leirillä, jossa pikkupojat pääsivät käyttämään poravasaraa, hitsaamaan, käyttämään henkilönostinta jne. Tuolla leirillä ja yleensäkin lippukunnan toiminnassa on vahva tekemisen meininki. Meno saattaa kuulostaa äkkiseltään hurjalta, mutta turvallisuudesta huolehditaan hyvin. Asioita ei jätetä tekemättä sen vuoksi, että väärin tehtynä toiminnassa saattaa piillä vaaroja, vaan lapset opastetaan toimimaan oikein.

Kaskenkaatajissa on mielestäni oivallettu yksi partion keskeinen ajatus: Partio on iloinen leikki! Kaskenkaatajilla mielestäni ajatusta on viety jopa hiukan eteenpäin: partio on iloinen leikki myös aikuiselle. Niin kauan kuin aikuiset johtajat nauttivat yhdessä tekemisestä ja viihtyvät toiminnassa itse, niin kauan tässä toiminnassa viihtyvät myös lapset. Toistaiseksi Kaskenkaatajissa näyttää hyvältä, iloa on. Ihastuttavaa oli seurata tuolla edellä mainitulla leirillä, kun kaikki leiriläiset ihan pienimmästä sudenpennusta vanhimpaan äijän körilääseen kävivät kokeilemassa henkilönostinta. Kaikkien silmissä näkyi sama riemu ja uuden kokeilemisen into.

Ihailen Kaskenkaatajien tekemisen kulttuuria. Jos joku asia halutaan tehdä, se tehdään vaikka tekeminen olisi vaikeaa ja vaatisi aikaa. Tässä lippukunnassa ei aina mennä helpoimman mahdollisen kautta. Helppoa olisi pitää talvileiri seurakunnan

leirikeskuksessa ja yöpyä talviteltoissa leirikeskuksen jalkapallokentällä. Kaskat lähtivät kuitenkin talvileirille omalle leiripaikalleen Seitsemänlamminsuolle, jonne ei mene edes tietä. Perjantai-iltana tavarat raahattiin leiripaikalle pimeässä kahlaten reisiin saakka olevassa lumihangessa. Tälle leirille otettiin mukaan kaikki, myös ne kaikista pienimmät sudenpennot. Kaikki sujui hienosti ja kokemus oli varmasti sata kertaa antoisampi kuin jalkapallokenttätyö olisi ollut.

Asioita opitaan myös kantapään kautta. Itse olisin jo sormi pystyssä kieltänyt Kaskenkaatajien teini-ikäisiä nukkumasta talvileirillä ulkona riippumatoissa, mutta maltoin mieleni ja olin hiljaa, kun muut aikuiset johtajatkaan eivät asiaa kieltäneet. Pojat nukkuivat riippukeinussa ja oppivat paljon siitä, mistä ihmisen tulee kylmä ja mihin makuualustoja tarvitaan, viisaimmat osasivat siirtyä keskellä yötä lämmitettyihin kaminateltoihin nukkumaan.

Kaskenkaatajien voima on hyvässä yhteishengessä ja tietynlaisessa ylpeydessä, sudarista saakka jokainen tietää kuinka hienoa on olla Kaska. Kuitenkaan ylpeys ei mene liian pitkälle, vaan herrasmieslippukunta ottaa toiset lippukunnat huomioon, eikä lippukunta ole sisäpiiri, johon ei ketään muita mukaan mahdu. Toivon, että herrasmieslippukunnan henki säilyy ja siirtyy aina sukupolvelta seuraavalle.

Olen iloinen ja kiitollinen, että saan olla tekemisissä Kaskenkaatajien kanssa ja elää mukana lippukunnan arjessa. Tämä lippukunta tekee merkittävää työtä myös Hämeenlinna-Vanajan seurakunnan nuorisotyössä huolehtimalla osaltaan seurakuntamme varhaisnuorisoi-kaisten lasten viikoittaisesta toiminnasta.

Toivon Kaskenkaatajille pitkää ikää ja tervettä tulevaisuutta. Uskon ja luotan siihen, että niin kauan kuin yhdessä tekemisen ilo ja hyvä yhteishenki säilyy, säilyy myös Kaskenkaatajat vahvana Hämeenlinnalaisena lippukuntana.

Kiitos viimeisistä vuosista ja siunausta jatkoon,

Malla Lehtovaara

Hämeenlinna-Vanajan seurakunnan partiotyöntekijä

Ristin ja Liljan tie 2 Kaskenkaatajat 1987–2006

teksti Jyrki Nissi

kuvat Hannu Fagerlund
Raimo Heinonen
Mikko Hieta
Jyrki Nissi
Seppo Ruotsalainen

taitto Mikko Hieta

paino

Kaskenkaatajat ry © 2013